

Városmajori Híradó

A Városmajori Jézus Szíve Egyházközség időszaki kiadványa
XXIX. évf. 4. szám, 2021. december
ADVENT - KARÁCSONY

Prohászka Ottokár: Az igazi karácsony (részlet)

Íme beköszöntött hozzánk a legszebb, a legkedvesebb ünnep, a tiszta örömök napja, a szent karácsony! (...) Üdvözlégy, a lelki világnak, a dermedő szíveknek, a szemfödös lelkeknek örökké díszlő, illatos karácsonyfája. Úr Jézus! Üdvözlégy, csakhogy eljöttél! Sokáig vártunk, most már el nem eresztünk! Szomjúhozó szívvel szívjuk lelkünkbe alakodat, ellessük minden mozdulatodat, érdeklődünk orcád, hangod, sírásod, tehetlenséged, gyöngeséged iránt. Sejtjük a gyermekek lelkének nagy voltát, mely az Istent látja s gyermekszívvel viseli el a nagy gondolatok súlyát. Napsugár nem melegít, csillagok reszketnek le rá. Környezetén megakad szemünk, de a barlang, az alomszalma, az állatok, a jászol nem a szájalomnak, hanem a fölségesnek benyomását teszik ránk. Előttünk minden fontosabb mint Róma, a palatium s az imperium, a barlang impozánsabb mint a cézár palotája, a jászol jelentősebb, mint Augustus diadalszekere, a szalma drágább, mint babérkoszorúja. Mert meglátjátok, hogy ez mind szerepet cserél: a cézár palotájából rom lesz, a koszorúból szemét, a diadalszekérből forgács, mialatt a barlang templommá szélesül, a jászol oltárrá lesz, s rajta áll Krisztus, az Isten Fia s előtte térdelnek azok, kik Isten gyermekei akarnak lenni...

(közreadja: Fluck Dénes)

Lectori salutem! Szeretettel köszöntöm a Városmajori Híradó olvasóit!

Karácsony ünnepéhez, Jézus Krisztus születésének megünnepléséhez hozzátartozik a rákészülés. Ez az adventi időszakkal kezdődik. Az advent, melynek jelentése (adventus Domini) az Úr érkezése, jövetele, egyben egy új egyházi év kezdete. Minden egyházi év a Krisztus-misztériumot öleli át, azaz Jézus Krisztus életét, tanítását, szenvedését, kereszthalálát és feltámadását ünnepljük. Természetesen az új egyházi év is ezt a misztériumot ragadja meg, és ebben keresztény életünk forrása és csúcspontja: az Eucharisztia, az Oltáriszentségben jelen lévő Krisztus áll.

Az elmúlt egyházi évnek - azzal együtt, hogy a teljes Krisztus-misztériumot ünnepljük - kiemelkedő eseménye volt a 2021. szeptember 5-12. között megrendezett 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK). Imáinkkal, szentségimádásainkkal készülünk rá, sőt plusz egy évet is. Igen, készülünk, és

velünk készült a világ. Bárki, aki látta, főleg, aki részt is vett a Kongresszus valamelyik eseményén lelket felemelő élménnyel gazdagodhatott. Itt nem csupán a rendezettségre, a Szentatya, Ferenc pápa jelenlétére gondolok - természetesen ezekre is - hanem arra a tényre, hogy Krisztussal találkozni mindig élmény. Erről tesznek tanúságot az evangéliumi jelenetek: akik őszintén találkoztak Krisztussal, más emberként léptek tovább. „Fölbecsülhetetlen kincs az Eucharisztia: nemcsak ünneplése kapcsol a kegyelem forrásához, hanem az is, amikor szentmisén kívül időzünk Nála.” - idézhetjük fel Szent II. János Pál pápa szavait.

„Az Oltáriszentség előtt eltöltött és odaajándékozott idő olyan kegyelmeket hozdoz, amelyek túlmutatnak szándékainkon, emberi törekvéseinken.” - írta erről a NEK sajtó osztálya. Olyan jó lenne, ha minél többen felismernék ezt. Jobb lenne a világ. Márpedig erre vágyunk. Karácsonyra készülve mindig felerősödik bennünk ez a vágy. A körülöttünk lévő „világ” - amiről Szent János evangélista azt mondja: „A világba jött, a világban volt, általa lett a világ, mégsem ismerte föl a világ. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be.” (Jn 1,10k) - mindent megtesz azért, hogy elterelje figyelmünket Jézusról. Ne engedjük!

Karácsonyra, az Úr Jézus születésének ünneplésére készülünk. Olvasva a gyermekégtörténetet mind Szent Máté, mind pedig Szent Lukács evangéliumában, nem csupán emlék, nem csupán szomorú-keves jelenetek (gondolva az elutasításra, az elutasítás okán az éjszakai szállás egy juhakolban (vö. Lk 2,7); Heródes király gyilkos tervei miatt az egyiptomi menekülésre (vö. Mt 2,16k)) sora ez, hiszen Jézus számunkra jelenlét. Ő most is itt van. Nem gyermekként, hanem Ő a feltámadott Úr. Szent János evangéliumában így ír: „Az Ige megtestesült és közöttünk élt. Mindannyian az ő teljességéből részesültünk, kegyelmet kegyelemre halmozva.” (Jn 1,14a.16) Ezt a velünk-lételet élhetjük meg az Eucharisziában, ennek örömét fejezhetjük ki a karácsony ünneplésében, hogy megszületett, hogy megszülethet újra bennem Jézus, életem része akar lenni.

Feladatunk, hogy őrkdjünk afölött, aki nekünk a legdrágább. Ezért is kell ünnepelelünk minél tisztábban, örömtelibb módon. Boldogan énekelni az angyalok békeszózatát: „Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a jóakarát embereinek.” (Lk 2,14). Ezekkel a gondolatokkal kívánok valamennyi olvasónknak áldott, szent Karácsonyt!

Forgács Alajos plébános

Tisztelt Városmajori Hívó Közösség! Kedves Olvasók!

Talán nem túlzás azt állítani, hogy a járvány ellenére lelki gazdagodásunkat szolgáló évet zárunk, mert hiszem, hogy a résztvevők szívében még nem aludt ki a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus szeptemberben felszított lángja. A Kárpát-medencében százezrek - a világban pedig talán milliók - mozdultak meg az Egyház hívására, és meggyőződésük, hogy nekünk, résztvevőknek az egész hátralévő életünket meghatározzák a lélekemelő rendezvények. Éppen ezért a decemberi lapszámunk tervezésekor úgy gondoltam, hogy - bár ilyenkor lélekben és a szívünk mélyén már az Advent, majd pedig a Karácsony felé fordulunk -, nem tehetjük meg, hogy ne tekintsünk vissza a NEK-re a majori hívek személyes élményeinek tükrében. Erre a különleges alkalomra plébános urunk beleegyezésével 16 oldalra növeltük a terjedelmet, hogy mindenkinek szót tudjunk adni és méltóképpen emlékezzünk meg a világ-egyház, hazánk, egyszersmind szűkebb

pátriánk, a Városmajor legnagyobb idei egyházi ünnepi eseményéről. Önkéntesek mesélnek majd a lap hasábjain a Kongresszushoz kötődő személyes élményeikről, köztük a majori spanyol mise szervezői osztják meg az emlékeiket a Kedves Olvasókkal. Részletes beszámolót olvashatnak a spanyol ajkúaknak celebrált szentmiséről, színes beszámolójával pedig az El Camino-n kalauzol végig minket az egyik kedves gyülekezeti tagunk, aki személyes teljesítményével nemcsak önmagát tette próbára, de mindnyájunknak jó példával szolgál. Zarándoklatra indult a Kolping család is, őket Kaposfüredre követtük és kaptunk róluK érdekes tudósítást. Természetesen nem maradtak ki a cserkész élménybeszámolók, mint ahogy a Pannonia Sacra Katolikus Általános Iskola mozgalmas utolsó negyed-évről szintén olvashatnak a lap hasábjain. Nagy változás történt a VÁKE életében, a mini interjúban a stafétát átadó elnök el, az új elnök pedig beköszön, és megtudhatjuk ki volt idén az egyesület díjazottja. Egy kellemes novemberi estén a hűroKba csapott a Kistemplomos Lovagok - hol is

máshol, mint a Kistemplomban -, a szervezőkkel együtt pedig a Városmajori Híradó is részt vállal a Majori Megújulásból, szándékom szerint ezért mostantól negyedéves helyzetjelentést nyújtunk a jövőben a kezdeményezés előrehaladtáról.

Bízom benne, hogy az ünnepekre bőséges és lelki útravalóul szolgáló olvasnivalót tudtunk letenni mindnyájuk ünnepi asztalára, a 2021-es évet lezáró lapszámunkkal. A Városmajori Híradó megbízott szerkesztőjeként ezúton szeretnék köszönetet mondani minden munkatársamnak, akik negyedévenként alkotó módon töltötték meg értékes tartalommal a lapszámainkat. Köszönöm Lojzi atya, Mihályfy Imre és a társszerkesztő Szikora József mindig segítőkész támogatását, nemkülönben kedves barátom, Papp Zoltán grafikus tördelőszerkesztői munkáját, hiszen ő varázsolta tet-szetőssé mindegyik kiadványunkat.

*Kedves Olvasóinknak
áldott, kegyelemteljes Karácsonyt,
és sikerekben gazdag új esztendő-t kíván
a szerkesztő: Jeney Attila*

A NEK, mint a megújulás kapuja és alapja

Véget ért a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus; de valóban véget ért, vagy csak most kezdődik igazán? Ha belegondolunk, és felidézzük az NEK „szlogenjét”, vagyis „Minden forrásom belőled fakad” akkor meg is kapjuk a választ, hogy a NEK nem ért véget, sőt most kezdődik igazán. De merre is kéne folytatódni? Merre tovább, és legfőképp hogyan tovább, és miért is?

Egyszerű a válasz: Krisztus felé, Krisztus által, Krisztusért. Mindenképpen újra meg kell találnunk Krisztust, a vele való személyes kapcsolatot, hogy a régi - új alapokat letehesük. Nem könnyű valóban, de a szinodális év meghirdetése és a NEK közelsége kiváló lehetőség erre. Újra rátalálni Krisztusra, a vele való személyes kapcsolatra. Kicsit megállni és megvizsgálni, hogy is állok a Krisztussal való személyes kapcsolattal. Újra a Krisztus-

sal való személyes kapcsolatra kell lelnünk, és erre a kapcsolatra építeni. Megosztani, gazdagítani egymást és magunkat. Olyan irányba kell fordulnunk, ami Krisztusra épít, olyan közösséget kell létrehozni melynek alapja maga Krisztus. A Krisztusra és az ő tanítására épített ház minden viszontagságot és vihart kiáll, míg az emberi vágyakra és gondolatokra épített ház összefog dőlni a világ kihívásai közepette.

Újra fel kell fedoznünk a Krisztussal való személyes kapcsolatot. Újra kell kicsit kalibrálni magunkat, megtalálni a Forrást és visszatérni hozzá. Merítsünk erőt a NEK lelki tapasztalataiból és ezzel a lendülettel keressük Krisztust az életünkben, hiszen „Minden forrásom belőled fakad!”.

Máté Kristóf

„Major-NEK” mindenki(NEK)

Majoriak az Eucharisztikus Kongresszus rendezvényein

Hogyan készültünk fel rá és mit jelentett személyesen jelen lenni az Eucharisztia legnagyobb világszerte ünnepén? Mit vittünk a lelkünkben a hozzánk érkező Úr Jézus elé, és mit hoztunk haza a NEK eseményeiről a szívünkben útravalóként? Kiben, mit értelt meg a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus és mi, mint hívó közösség mit tudtunk hozzátenni ehhez a felemelő egyházi ünnephez? Erről szólnak a majori pillanatképeink.

Ahogy kezdődött...

Itt a Majorban még Zoltán atya kérte fel Merzich Zsuzsát és Miklósi Balázst arra a korántsem egyszerű feladatra, hogy összefogják az előkészületeket, elsőként tehát ők meséltek a Városmajori Híradónak a mögöttünk álló évek erőfeszítéseiről.

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra (NEK) előkészítő eredetileg három pasztorális éve, a világjárvány miatt egy évvel tovább tartott. A 2017 pünkösdjével kezdődő első felkészülési év során a személyes Krisztus-kapcsolat került a középpontba. Minden egyházközösségekben missziós küldöttek segítették a plébánosokat a NEK előkészítésében, a programok szervezésével, továbbá a NEK titkársággal történő kapcsolattartásban. A sok szereplős előkészítő munka számukra 2017. május 20-án, az esztergomi képzéssel indult, majd 2017. június 5-én vehették át megbízólevelüket Erdő Péter bíboros

atyától a Karizmak Ünnepén Máriaremetén. 2017 szeptemberétől a NEK főtitkára, Fábry Kornél atya a templomunkban tartotta heti rendszerességgel a Szentségimádás Iskolája című 12 részes felkészítést. Zoltán atya 2017. novemberében hívta össze a városmajori kisközösségek vezetőit arra kérve őket, hogy a NEK-re készülődés jelenjen meg a közösségek életében, lelkületében (például az egyes alkalmakon a közös vasárnapi ima elmondásával). Nemsokára elkészítették a NEK logóját megjelenítő „roll up” - ot, amit a templomban a tabernákulum előtt helyeztek el. Erdő Péter bíboros atya 2017. december 2-án a Nemzeti Színházba hívta meg a küldötteket az adventi gyertyagyújtásra. Ez alkalommal a lelki töltekezés mellett előadásokat és tanúságtételeket is meghallgattak a résztvevők. Plébániánk a felkészülés részeként - Krisztus Király és Úrnapja ünnepeinek előestéin - minden évben kapcsolódott a világméretű

szentségimádásokhoz. A 2017. november 27-i szentségimádás sikerén felbuzdulva, minden hónap 4. csütörtökén szentségimádást szerveztek, amely rendezvényük a NEK honlapján is megjelent a programok közt. A második év fókuszában a közösségek álltak, a 2018-as nyári plébániai tábor ennek jegyében szinte egy Városmajori Eucharisztikus Kongresszussá alakult, folyamatos szentségimádási lehetőséggel. Önkéntes kezdeményezésekben sem volt hiány, mert már 2018. február 15-étől kezdődően, csütörtök délelőttöként kisgyermekes anyukák szervezték meg maguknak a Szentségimádás Iskoláját. Az előadások után Zoltán atya bevitte számukra az Oltáriszentséget, s így fél órás csendes szentségimádásra is lehetőségük nyílt.

A szervezők hamar kiléptek a templom falai közül, és az előkészület során számtalan majori kezdeményezés valósult meg akár egyénileg, akár csoportos szervezésben, szinte se szeri, se száma nem volt a színes eseményeknek. A városmajori közösség 2018. május 26-án - részben a NEK előkészületektől inspirálva - MajorFeszt néven evangelizációs napot szervezett a templom környékén. A rendezvény során közel 400 ember fordult meg a templom környékén, remek evangelizációs lehetőséget biztosítva a közösség számára az idelátogatókat érintően. Egy év sem kellett és már a Mária Rádió „Az élet forrása” című élőműsorában ismertethették az addigi NEK felkészülés eseményeit, egyúttal beszámolva a további majori tervekről is. A harmadik, akkor még utolsónak gondolt felkészülési év 2019 pünkösdjén indult, a szervezők tekintete éppen ezért ekkor már a misszióra, az evangelizációra összpontosult. Ennek jegyében MajorFeszt 2019 címmel újabb evangelizációs napot tartottak a nagytemplomunk körül június 1-jén. A majori közösség június 10-én részt vett a Karizmák ünnepén Máriaremetén, ahol hivatalosan is meghirdették a felkészülés 3. évének kezdetét. Itt a Majorban ezt követően júniusban és novemberben csatlakoztunk a világméretű szentségimádáshoz. A váratlan, ajándék negyedik előkészületi év középpontjába a tettek, mégpedig a hitből fakadó tettek kerültek. Fábry Kornél atyával 2020. szeptember 28-tól kéthetente hétfő esténként, immáron az Emmánuel Közösség szervezte meg a Majorban a Magyarországon újdonságnak számító ZAKEUS kurzust. Mint ahogy arról már a legutóbbi lapszámunkban beszámoltunk, a Missziós Kereszt 2021. június 4-7-ig tartózkodott nálunk a Városmajorban. A „célegyenesbe fordulva”, majd az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus ünnepélyes megnyitóját követően, felgyorsultak az események. 2021. szeptember 8-án a nemzetközi szentmisék spanyol nyelvű liturgiájának a Városmajori Jézus Szíve Plébánia adott otthont.

A templomunk főhajójában rendeztük be azt a kiállítást is, amellyel a hívek - és Zoltán atya - emléktárgyait bemutatva emlékeztünk az 1938-as XXXIV. Eucharisztikus Világkongresszusra.

Meggyőződésünk, hogy a kegyelmi időszak nem ért véget a NEK hetének elmúlásával, mivel a Szentlélek szemináriumra jelentkezők nagy száma is jelzi, hogy nem valami végén vagyunk, hanem a Lélek nagy kalandja folyamatos életünkben. Köszönjük plébános atyáinknak a bizalmat, Zoltán atyának a felkérést és folyamatos támogatást, Lojzi atyának pedig a járvánnyal nehezített időkben a kitartást és bátorítást. Köszönjük mindenkinek, aki az előkészület idején akár a legapróbb szolgálattal, imádsággal támogatta a közösségi programokat.

Merzich Zsuzsanna, Miklósi Balázs

És így láttuk, mi majoriak – személyes élmények, pillanatképek a NEK-ről Horváthné Domokos Rita:

A NEK-en, a szombati, Kossuth téri szentmisére férjemmel kettesben indultunk. A nyitó misén - ami óriási élmény volt - láttam, hogy sokan zászlót visznek és közösségenként foglalnak helyet. Elhatároztam, hogy a következő eseményre elkérem a Városmajor egyik zászlóját, hogy ezzel fejezzük ki még inkább együvé tartozásunkat, és könnyebben megtaláljuk egymást. Némi szervezés után boldogan göngyölttem föl és vittem haza becses szerzeményemet. Miután az okosabbaktól azt a jótanácsot kaptam, hogy másfél méternél magasabb lobogót nem engednek át a biztonsági emberek, a rúdját a templomban hagytam és otthon lemértem a partvisunk nyelét. Pont megfelelő volt! Ráerősítettem, sőt, a varródoboz aljából még nemzeti színű szalagokat is kerestem hozzá.

A mise végén, a körmenetre bontottuk ki a zászlót. Ekkor tűnt fel, hogy a másfél méter igen rövid. Kár, hogy betartottuk az előírást - gondoltam -, igaz, így legalább a biciklire felfért. Ahhoz, hogy jól látható legyen, Zoli magasra nyújtott karral tartotta. Ekkor kezdődött a csoda: elkezdtek körénk szállingózni azok, akik felismerték a zászlót. Ahogy elindult a körmenet, már vagy nyolcan voltunk. A Kossuth tér utáni saroknál csatlakozott két legkisebb gyermekünk, aztán innen-onnan további majoriak. Vagy tizenötön lettünk és a körmenet során újabb és újabb ismerős arcok tűntek fel és álltak be a zászló mögé. Ezt a gyönyörű lobogót a kezünkben meglátva, egy néni - aki mint megtudhattuk, egyébként 200 km-t utazott a misére - hozánk furakodott és megérintette a zászlón az Úr Jézus ruháját, majd keresztet vetett. Na, ekkor nekem összeszorult a torkom és örültem, hogy van nálam zsebkendő.

Ahogy lassan, imádkozva hömpölyögtünk a tömeggel, Zoli karja azért elfáradt. Egy ponton hátránéztem és megdöbbenve láttam, hogy a zászló egy méterre a fejem fölött lengedezik. Elkerekedett szemmel kerestem a tartó kéz tulajdonosát. Hát persze! Kincses Zoli (a két méteres magasságával) befutott és átvette a zászlót. Volt, aki az Erzsébet téren várt be minket, mondván, már a Kossuth téren látta a zászlót, de nem bírta odajönni hozzánk.

Megéltük a krisztusi összetartozás csodáját, az Egyház erejét, a városmajori közs-

ség egységét! Felemelő volt látni a sok-sok hívő között ezt a rengeteg püspököt, papot, kispapot!

Adj Uram, kérlek, sok új papi hivatást Szentegyházadba! „Hadd legyünk mink is tiszták, hősök, szentek!”

Fluck Dénes:

Ahogy közeledtek a NEK várt napjai, egyre jobban megismertük a tervezett programokat. Mint megtudtuk, a Városmajori Jézus Szíve Plébániát választották ki arra, hogy a következő 53. Eucharisztikus Kongresszus házigazdája, Ecuador érseke itt mutassa be spanyol miséjét. A misén Luis Cabrera Herrera, Guayaquile város érseke volt a főcelebráns. A Forgács Alajos atya felhívására jelentkezett önkéntesek ennek megfelelően kaptak feladatokat. Ezek közé tartozott például a külföldi hívek el-

helyezése a nagytemplomban, vagy akár a vendég papok irányítása, kísérése a plébániára, ahol át tudnak öltözni. A plébánián én fogadhattam őket, és amikor szükséges volt én is segítettem nekik az átöltözésben. Az átöltözés és a bevonulásra várakozás idejét arra használtuk fel, hogy néhány szóban megismerjék a külföldi atyák a plébánia múltját, az építés körülményeit a II. világháborús bombatámadást, valamint a restaurálási munkákat. Ebben az ismertetésben nagy segítségünkre volt a toledoi atya, aki francia nyelvről spanyolra fordította az elmondottakat az ecuadori, a porto-i (Portugália), és a yucatán-i (Mexikó), majd a paraguay-i továbbá a spanyol atyáknak, püspököknek. Összesen öt püspök és tizenhárom külföldi atya öltözött a kijelölt tanácssteremben. A toledoi atya elmondta, hogy náluk a persely adományokon felül, havi fix beruházási adományokat is gyűjtene a hívektől. A fiatalokat már 4 éves kortól várják a templomi énekkarba, ezek az óvodás és kisiskolás fiatalok énekelnek a diák miséken. Ezzel a lehetőséggel sikeresen vonják be a gyerekes családokat a plébánia életébe. Legnagyobb örömünkre Zoltán atya is megérkezett és a külföldi atyáknak történt bemutatása után, azok nagy szeretettel vették körül őt, gratuláltak a hosszú szolgálatához.

A mise hangulatos, magasztos volt és a végén a Pannonia Sacra tanulói kis magyaros műsorral kedveskedtek a vendégeknek, aztán pedig a kistemplomban rövid műsorral egybekötött agapé várta őket. A vendégek Héjj-Csizmaziaéktól magyar népitáncokat tanultak és a Schön Gyuri által vezetett magyar népdalt a „Tavaszi szél vizet áraszt” címűt is jól fújták. A toledo atya elmondta, hogy a csoportban egy magyar származású hívő is van, valamint a Baleár-szigetek Minorca szigetéről is érkezett egy zárandoktársuk, a többiek pedig különböző spanyol városokból jöttek el hozzánk. Ezúton is köszönjük a sok önkéntesnek a segítségét! Saját személyes élményem még, ahogy a pápai zárómise alatt a 17 hónapos leány unokám csendben játszott a K3 szektorban. Szopogatott egy kenyérhéját, majd abbahagyta és letette az aszfaltra. Térült fordult a misére eljött hívek között, mosolyra fakasztotta őket. Majd egyszer csak azt látom újra a kenyérhéj van a szájában, el is fogyasztotta. Mint ha otthon lenne, úgy viselkedett...

Kerekes Mónika,

Takács Judit, Tihanyi Krisztina:

A mi kis csapatunknak a szolgálati helyükön, a Hungexpo „A” központi pavilonjában kellett a vendégeket a helyükre kíséreni, és az optimális helykihasználás érdekében szelíden, de határozottan leültetni őket, illetve az ebédelésnél szintén terelgetni őket. Az első nap végére azt is éreztük, hogy a NEK segít és ad nekünk. Sokat... Nemcsak a szép önkéntes formaruha-csomagot, amiben büszkén mozogtunk, hanem elsősorban az önkéntes csoportunk minden tagjától lelkesítő szeretetet és összetartást. Sokféle országból érkező, sokféle ember mosolyát és rengeteg emlékezetes pillanatképet. Amikor egy Fülöp-szigeteki hölgy minden nap ugyanazon szektornak ugyanarra a helyére akart leülni, hiába volt akár foglalt, akár túl távol, és még a mobilját is elhagyta második nap, de a talált tárgyaknál megtaláltuk. Amikor egy úr kicsit távol szeretett volna maradni a „tömeges”

ülésrendtől, hogy elvégezze reggeli imáját és elimádkozza a Rózsafüzért. Amikor három urat kértünk szintén arra, hogy üljön közelebb, de kiderült, hogy ők a 2024-ben Ecuadorban megrendezendő kongresszus szervező bizottságának tagjai és szeretnék a hátsó részből szemlélni a lebonyolítást. Volt, hogy egy láthatóan határozatlan fe-

lete fiatalembert kérdeztünk, de ő majdnem tökéletes magyarsággal a mobiltöltési lehetőséget kereste. Róla azt tudtuk meg, hogy 6 éve Magyarországon szolgál szalézi szerzetesként Nigériából. Magunk előtt látjuk azt az idősebb hölgyekből álló kis csapatnyi igazi zárandokot is, akik a méteres magasságú feszületet maga előtt tartva érkeztek meg a pavilonba. A NEK nekünk azt az élménysorozatot adta, hogy „munkaközben” résztvevői lehettünk a legfontosabb eseményeknek, és a lelki gyakorlatok erejével a katekézisek vagy tanúságtételek gondolatait, szavait hallgattuk és raktároztuk el magunkban. Megajándékozott minket a sokféle ember megerősítő együttlétével és ennek meghittségevel. Az „útravalóval”, amikor a jelmondat minden szavát külön ízlelgetve is felemelő, és mégis egységet adó jelentését visszük tovább: „Minden forrásunk Belőled fakad.”

Jeney Kata:

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus alatt hétfőtől péntekig dolgoztam a Hungexpón mint önkéntes, és az A pa-

vilonban teljesítettem szolgálatot. Az én csapatomnak a rendezvényre érkezőket kellett fogadnia, és segíteni, hogy mindenki megtalálja a helyét, ebédkor pedig a zárandokok irányításával foglalkoztunk. Nagyon örültem, hogy az A pavilonba osztottak be, mivel így meghallgathattam az előadásokat, és a miséken is részt vehettem. A feladat szerencsére nem volt túl nehéz, viszont a kora reggeli kelés és a sok álldogálás nagyon fárasztó volt, a hét végére kissé kimerültem. Mindezek ellenére azonban nagyon jól éreztem magam, hiszen rengeteg ismerőssel találkoztam, olyanokkal is, akiket már régen nem láttam, és sok új emberrel is megismerkedtem. Egyik nap délután például a barátnőmmel hazakisértünk két afrikai papot és közben beszélgettünk velük. Felemelő élmény volt minden nap még sötétben érkezni, majd látni, ahogy a hatalmas üres terek vidám zárandokokkal telnek meg, akik a világ legkülönbözőbb pontjairól érkeztek. Lelkileg is sokat adott a hét, az elgondolkoztató előadások, a zenék mind nagy hatással voltak rám. Én nagyon nem szeretek korán kelni,

de úgy érzem, hogy ez egy olyan esemény volt, ami minden fáradságot megért. Nem sokszor fordult még elő, hogy minden nap ekkora örömmel és izgalommal keltem, mert tudtam, hogy Isten egész nap ott lesz a Hungexpón, és ezért az élményért bármit érdemes feláldozni.

Polgár Krisztián:

Kövesdy Tamás mindnyájunkhoz szóló felkérő levele után elküldöm az érzéseimet, gondolataimat. Ezekhez a Széll Kálmán téren készített fotómat, amikor szeptember 7-én Pintér Béla volt a színpadon. Felemelő érzés volt a NEK eseményein, programjain részt venni; tanúságtételeket és előadásokat hallgatni. Minden hónapban lehetne ilyen találkozási pont.

Jánosy Gábor:

Előre szeretném bocsátani, hogy én belső indíttatásra nem vettem részt egyetlen eseményen sem, viszont a Kongresszus ideje alatt minden nap délelőtt 10-12 között és délután 3-5 között háttér engesztelő imát vezettem a Kútvolgyi Kápolnában vasárnap délutántól következő vasárnap délig. Tehát én így egy kicsit kívülről láttam az egészet, bár folyamatosan informálódtam a napi eseményekről, ahogy módomban állt.

Az egész Kongresszust vizsgálva hasonlóságot látok, érzek a nyolc évvel ezelőtti, Vácott megrendezett kétnapos Nemzeti (hivatalos nevén egyházmegyei) Eucharisztikus Kongresszussal. Nyolc éve püspökeink „hírzárlatot” gyakoroltak az akkori Kongresszust illetően (nem értesítették egyházmegyéjük papiját a készülő eseményről), ezért maximum 100-150 főt vártak. Ezzel szemben 800-900 fő jelent meg hazánk minden részéről érkező (ezért merem Nemzeti Kongresszusnak nevezni). Az akkori események - a hivatalosan várthoz képest - lángolóan, lélekemelően sikerültek. Sokan évekig emlegették. Most is valami hasonlót láttam. Technikailag igen professzionálisan meg volt szervezve minden, minimális hiányosságokról hallottam - ami elkerülhetetlen. Lelkileg viszont az előkészületek során nagyon-nagyon kevés lelkesítő beszéd, tanúságtétel fordult elő - legalábbis én és az általam elérhető emberek nem találkoztak ilyenekkel. Mégis, amikor elkezdődtek az események, elindult egy csodálatos kegyelmi kiáradás, egy csodálatos Lélek-áramlás. Számomra az első ilyen hír volt, hogy a csütörtök esti szentségimádásra a Szent István Bazilikába annyian érkeztek, hogy jelentős tömeg kinn rekedt, nem fért be. A szentségi áldáshoz ki kellett vinni az Oltáriszentséget, hogy a kinn rekedteket is megáldják. És a résztvevők nagyobb része fiatal volt!!! Óriási! A körmenetben végig áldották az Oltáriszentségben jelen levő Krisztussal az egész útvonalat, nem csak azzal, hogy végig vonultak, hanem a házak felé fordulva, áldva is. Azt mondják, hogy csodálatos volt a hangulat is! A záró pápai szentmise is csodálatosan zajlott. Ilyen hangulatra, ilyen kegyelem áradásra érzésem szerint nem számítottak a szervezők. Csodálatos volt, Isten nagy ajándéka! Hála mindeztért

az Istennek! Most már csak az a kérdés, hogy mi (én személyesen) akarunk-e (akárok-e) ebből merítve mindent megtenni azért, hogy a hitem növekedjen? Mert erre nagyon nagy szükségünk van - és lesz, ahogy Sarah bíboros említette Gazdagréten. Azt mondta a végén, hogy csak az erős hit tud megvédeni mindentől, szenvedéstől, üldöztetéstől. Azt javasolta, hogy napi néhány percet igyekezzünk az Eucharisztikus Jézus közelében csendben, akár csak a zárt templomnál, ha lehet, az örökmécs fényét szemlélve imádkozni. Jézus minden Tabernákulumban jelen van...

Városmajori cserkész önkéntesek a NEK-en

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus feladataiból a cserkészeink is kivették a részüket. A szervezők között tevékenykedő városmajori cserkészek élménybeszámolóját Dauner Ágoston szerkesztésében osztjuk meg a Városmajori Híradó olvasóival. A fotókat Bodnár Patrícia készítette.

Kasza Edit (Vanília őrs és Szent Pio raj vezetője): Én a kommunikációs csoportban dolgoztam, főként emailek-re választottam és posztokat készítettem Facebookra, Instagramra. Eköré egy nagyon jó munkacsoport alakult ki, sokat dolgoztunk össze, minden tartalom létrehozásakor sokat ötleteltünk, beszélgettünk, ami inspiráló volt számomra. Jó volt velük lenni egész héten, közösen mozogtunk, jó élmé-

nyeket szereztem. A fiataloknak szóló Forráspont eseménye, a fáklás körmenet és a Pápai Szentmise volt számomra a legjobb élmény. A pápa beszéde nagyon megfogott, a fáklás körmenet pedig bensőséges és meghitt volt, fel sem tűnt milyen sokat gyalogoltunk. Amit még kiemelnék, hogy a cserkész önkéntesek számára sok szuper közösségi programmal készültek a kollégiumban. Esténként társasjátékozunk, lelki beszélgetéseket tartottunk és táborúzi játékokat játszottunk, kicsit hasonlított egy budapesti cserkésztáborhoz.

Polczer Bálint (Fekete párdúc őrs vezetője): Én biciklis futárként segítettem a cserkész önkéntesek munkáját, úgy hívtak minket, hogy NEKpincérek, amitől az egész még vidámabb hangulatban telt. Nagyon élveztem, hogy biciklis futárként reggelenre a még teljesen kietlen Budapest utcáin tekerhettem végig az önkéntesek ételleivel. Számomra a legjobb élmény a gyereksziget/családi sziget volt a Margitszigeten. Rengeteg szenzációs emberrel találkozhattam, amire nem is számítottam előtte. A fáklás körmenet is eszméletlen volt, nem gondoltam volna, hogy ilyen szép lesz, teljesen magával ragadott.

Csanády Tádé (Szent Imre raj vezetője): Én is biciklis futárként, NEKpincéreként dolgoztam, szuper volt kiszállítani az infópontokra és kollégiumokra az ételt, majd mindenkivel pár szót váltani, ismerkedni. A feladat hátulütője volt, hogy menetközben nem találkoztunk senkivel, nem éreztük át igazán a NEK szellemiségét és a lelki részét, mert csak odamentünk a Hősök tere, megmondtuk, hány csomagot viszünk, kivittük a megadott helyekre, és igazából ezzel el is telt a nap. Egy-egy nap akár 40 csomagot is el kellett vinni, ami brutálisan sok munka, próbáltunk racionálisan hozzáállni, ezért volt, hogy a vacsorával együtt a másnapi reggelit is kivittük, hogy ne kelljen kétszer fordulni. Nekem a legeslegjobb élmény a bazilikai szentségimádás volt. Nagyon vártam. Benne vagyok egy közösségben, amelyik ott zenélt, és az nagyon mélyen megérintett, sokat adott.

Ars Sacra Fesztivál tizenötödösör NEK-ünk

Az Ars Sacra Fesztivál történetében gyönyörű ív rajzolódik ki a 2007. évi Városmisszió - melynek gyümölcse az Ars Sacra Fesztivál - és a NEK között. Bíboros úr az Ars Sacra Alapítványt kérte fel a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus kulturális programszervezőjének. 2021-ben 310 helyszínen 560 programmal kapcsolódunk a NEK-hez.

Ennek jegyében a Szent István Bazilika előtti színpadon a Szent István társulattal és a Hungarikum Bizottsággal közösen szerveztünk gazdag programsorozatot, melyen a 4 Akkord Show kórus Réti Kati vezetésével fergeteges sikerrel lépett fel. A Margitszigeten megrendezett Családi Napon magyar szentek tablót állítottuk fel, kapcsolt kvízzjátékkal, a résztvevők jutalma a szentek képével díszített csokoládé, és életüket bemutató könyvjelző volt.

Budapest szívében rátaláltunk egy nagy virtuális keresztre, mely négy keresztény egyház egy-egy jelentős templomát köti össze. Fassang László világhírű orgonaművész a Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia-templomban, Bogányi Gergely Kossuth-díjas zongoraművész a Deák téri Evangélikus Templomban, a Szent Efrém Férfikar a Liszt-díjas Bubnó Tamás művészeti vezetésével a Kálvin téri Református Templomban, a Központi Református Kórus a Budapesti Istenszüllő Oltalma Görögkatolikus Templomban lépett fel. Szeptember 4-én este megtelt a Városmajori Kistemplom, a Prohászka Ottokár Közösségi Tér. A Kistemplomos Lovagok zenekar „A Szent érintése a popzenében” című estjén olyan dalokat játszottak és énekeltek, amelyekben felfedezhető volt a szent érintettség. Végheő Klári a „Nyitott műterem” program keretében két alkalommal tette lehetővé, hogy meglátogassuk. Amatőr művészek, szomszédok, ismerősök kaptak lehetőséget, hogy bepillantást nyerjenek festészetébe. Alkalm nyílt szakrális műveiről beszélni, ami fontos számára. „...lélek vagyok, élni szeretnék” címmel szeptember 10-én a Kistemplomban Tóth Péter Lóránt tanár, versvándor, Radnóti-díjas versmondó pódium műsorát hallgathatta a közönség, Radnóti Miklós utolsó útjáról Bortól Abdáig, Kőszegi Ábel „Töredék” című krónikája és a Bori notesz versei alapján.

Dragonits Márta

Történelmi eseményként jegyezhetjük fel plébániánk történetének lapjaira a NEK keretében, spanyol ajkú zárándokoknak celebrált szentmisét. A Városmajori Híradóban ezért teljes egészében közöljük Forgács Alajos plébános úr és Luis Cabrera Herrera, az ecuadori Guayaquile érsekének köszöntőjét.

Főtisztelendő és Exellenciás Érsek Úr!

Nagy szeretettel köszöntöm a Városmajori Jézus Szíve templomban! Templomunk Budapest egyik legnagyobb parkjának szélén áll. A park egy érdekessége - ecuadori kapcsolat -, hogy itt található **Eugenio Espejo** 18. századi orvos, író, jogász, újságíró mellszobra. Úgy tudom, mélyen vallásos ember volt. Az ő nevéhez fűződik az első újságírás, de teológiai írásai is voltak: többek között kiállt a pápai tekintély mellett, és már a 18. században védte Szűz Mária szeplőtelen fogantatását, holott az csak 1950-ben lett dogma.

Ma szeptember 8-a van, Szűz Mária születésének ünnepe. S jóllehet az ünnep hivatalos elnevezése **Nativitas Beatae Mariae Virginis (Szűz Mária születése)**, magyar népünk ezt az ünnepet Kisboldogasszony-nak nevezi. Az ünnep magyar elnevezése a 15. századig vezethető vissza: a **Stella puerpera Solis, „Hajnali szép csillag”** tiszteletére szokás volt szeptember 8. hajnalán a napfelkeltét a szabadban várni, csatlakozni az angyalokhoz, akik ilyenkor Mária születésén örvendeznek a menyinyben. Azt tartották, hogy akinek „érdeme van rá”, meglátja a kelő napban Szűz Máriát. A nap rezponzoriuma: **„Boldog vagy Szentséges Szűz Mária és minden dicséretre méltó, mert belőled támadt az Igazság Napja, Krisztus, a mi Istenünk”**.

Érsek úr messziről jött hozzánk, Dél-Amerikából, hogy részt vegyen a mi nagy ünnepünkön, de az egész katolikus világ nagy ünnepének, az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusnak a keretében. Sok minden elválaszt minket: a nagy távolság, a különböző kultúra, a nyelv stb., de sokkal több minden összeköt bennünket, mint pl. a szabadságvágy, de legfőképpen Szűz Mária tisztelete és Krisztus szeretete. Igen, Krisztus szeretete, aki jelen van az Eucharisziában, összeköt minket. Isten hozta!

Kedves Testvérek!

Mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani nektek, a velem együtt a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra érkezett püspök és paptestvéreim nevében. Érkeztünk Mexikóból, Spanyolországból és Ecuadorból is, éppen ezért mindnyájunk nevében szeretném mindnyájunk köszöntését tolmácsolni Önök felé.

Magyarországot a latin-amerikaiak a szívükben őrzik az egyik legismertebb szent, Szent Erzsébet révén. Ő volt az a nő, aki egymástól elválaszthatatlanul, megkülönböztetés nélkül tudta szeretni az embereket és Istent, valamint a felebarátait egyaránt. Az az igazság, hogy az istenszeretet és az emberszeretet elválaszthatatlan és fel kell fedeznünk, hogy egy család vagyunk. Igaz, hogy létezik a kultúrák vagy a nyelvek sokfélesége, de szív csak egy van, mégpedig az amelyik az Isten iránti szeretetért küldet.

Az Evangélium emlékeztet minket az ószövetségi olvasmányra, arra, hogy Isten velünk van. Az az Isten, aki közel van hozzánk, aki belép az életünkbe, a családjunkba, a szívünkbe. Isten, aki osztozik az örömünkben és a bánatunkban, álminkban és törekvéseinkben. Az Isten, akit szeretünk. Ő az, akit igazán szeretünk. Ő az, akiért élünk és dolgozunk. Mindez a csoda azért vált lehetővé, mert Mária vállalta ezt a csodát, tehát Mária által vált mindez lehetővé. Mária által érkezik Isten az életünkbe. Az ő méhében fogant és Isten általa jön hozzánk. Felveszi Mária természetét, ezért Mária megtestesül Jézusban. Napjainkban az Oltáriszentségről elmélkedünk. Látjuk, hogy Jézust befogadni azt is jelenti, hogy vele együtt befogadjuk Máriát. Jézus valóságos Isten és valóságos ember, és Máriától veszi az emberi természetet. Néhány szóval, röviden, Mária által kerülünk közel Istenhez. Így jobban megértjük ennek az ünnepnek a fontosságát. Mária születésének lényegét. Az ő születésével pedig sokkal inkább az ő szeplőtelen fogantatását érthetjük meg. Innen kezdődik az emberi történelem egy új korszaka. Ez a kegyelem korszaka. Az áldásnak a korszaka. A megváltásunk, az üdvözítés korszaka. Ezért vagyunk olyan vidámak Mária születése kapcsán!

Azt tudom mondani mindnyájuknak, hogy aki Jézust szereti, az Máriát is szereti. Aki pedig Máriát szereti, az Jézust is szereti. A két szeretet egymástól elválaszthatatlan szeretet. Ez az, ami egyesít bennünket a latin-amerikai országokat Magyarországgal. Ez az, ami által megtapasztalhatjuk az Önök szeretetét, hogy eljöhettünk ebbe a templomba. A mosolyunkkal, a tekintetünkkel azt az érzést keltik bennünk, hogy otthon vagyunk. Ez a nyelv a mosoly nyelve. Még ha az arcunkat maszk takarja, akkor is.

Köszönet azért, hogy fogadnak, azért, hogy itt lehetünk, azért, hogy bemutathatjuk a szentmisét. Azért lehetséges ünnepelnünk és itt lennünk, mert Mária megszületett. Így legyen! Ámen.

Mintha mi sem történt volna. Hétfőn reggel visszatért az élet a megszokott kerékvágásba. Megszűntek az egy hétre szóló korlátozások, újra a régi elterelések között jártak a buszok. Leszerelték a hatalmas kivetítőket, hangszórókat, összetekerték a feliratokat, amelyeken ez állt: Találkozz Jézussal Budapesten! Újra összetorlódtak az autók, lépésben araszoltak, vagy egyhelyben állva pöfögtek a hidakon és a város legtöbb útvonalán. Fék – gáz, fék – gáz. Kipufogófüst, fékpor, bosszúság, elveszett idő. A számukra fölfestett széles sávban mindössze néhány biciklis tekert, többségük inkább mellékcát választott a dugóban senyvedő autók bűzének le-tűdözése helyett.

Mintha mi sem történt volna. Huhogók, hamisítók, acsarkodó ellendrukkerek ugyanott folytatták, ahol abbahagyták. Na, nem egy héttel, vagy tíz nappal korábban, hanem mindössze egy napja, azaz vasárnap. Ők ugyanis egy pillanatra se hagyták abba a huhogást, hamisítást, acsarkodó ellendrukkerkedést. Nekik semmi se drága, hogy a magyar kormányt pocskondiázzák, s mint Mórckának, mindenről csak ugyanaz jut az eszükbe. Talán magukból kiindulva el se tudják képzelni, hogy jelentős pénzt nem és gyümölcsöző célra lehet fordítani. Számukra nem magától értetődő, hogy ha az Egyház, a Kormány azt mondja, hogy örömmel és szeretettel várja Budapestre a Szentatyát, akkor azért mondja ezt, mert így gondolja.

Mintha mi sem történt volna. Az irányunkban kevésbé barátságos amerikai sajtó arról tudósít, hogy Romániában járt a pápa, angliai és hazai barátságatlanaink meg az antiszemitizmus veszélyére való figyelmeztetésnek akarják hallani a keresztények és zsidók testvéri együttműködéséről szóló beszédet.

Mintha mi sem történt volna. A legtöbb hírportál, színes magazin, ilyen-olyan csatorna a megszokott mederben csorogtatta nyálkás nedveit. Celebnőcik kalandjai, testük bizonyos alkatrészei, focijáték történetei, a hazai úgynevezett ellenzék ilyen-olyan mondásai. Vagy mije... Ennyi van bennük, ez jön ki a csövön heteken, hónapokon át, mindig ugyanaz, mindig ugyanúgy.

Mintha mi sem történt volna. Csak nézett rám az a pap, kedves várakozással nézett a szemembe. – Történt-e valami jó a közelmúltban? – azt kérte, mondjam el neki, történt-e velem valami jó. – Hát, persze – mondom, szemrebbenés nélkül, mintha mi sem történt volna – rengeteg jó történet az emberrel. Velem legalábbis. Családom van, feleségem, gyerekeim, unokáim. Örülhetek nekik, aggódhatom és imádkozhatom értük. Tehetek értük. Van munkám, szeretem a kollégáimat, s talán ők is engem. Reméljük, hogy közös munkálkodásunk javára lesz sokaknak. Van Hazám, van Egyházam. Hálás vagyok, hogy magyarul imádkozhatom, magyarul gyakorolhatom a hivatásom. Hiszem, hogy a világ-

nak Krisztus kell, s hogy a világ Krisztus-i legyen, abban nekünk, magyaroknak is megvan a nekünk rendelt felelősségünk és tennivalónk.

Mintha mi sem történt volna, csak úgy jöttek a jők. Hatalmas, szürke fém hodály, rengeteg emberrel, tömérdek technikával. Egyszerre megszépül, színes lesz, kedves, meghitt és meleg. Egy püspök Nicaraguából, másik a Fülöp szigetekről. Német családapa, amerikai tanár. Szerzetes Afrikából, államelnök Magyarországról. Lelkes zárandokok a Kárpát-medence és a nagyvilág minden tájáról. Atyák és apák, testvérek és nővérek. Anyák, gyermekek, tanárok és tanulók. Cserkészek, fiatalok, lányok és fiúk, imádkozók, éneklők. Sajtósok, segítők, étellel jóltartók. Zeneszerek, hitvallók, tanítók és gyóntatók. Rendőrök mellényel, kapuőrök köszöntéssel. Szervezők rollerrel, közvetítők kamerával. Talán nem jóléttel, de bizonyosan jól-léttel. Valami jó van itt, Valaki Jó van itt. Segítés, jó szó, kedvesség, öröm. Hétfőtől péntekig. S ugyanez szombaton, ugyanez vasárnap. Fénylő gyertyák, láng a szívekben. Fel-emelt csecsemő, áldás magasból, áldás a földön. Isten áldd meg a magyart! Magyar, legyen példád Szent István és Szent Erzsébet! Hungária ura, kemény király, szegényhez hajló szerelmes leány. Áldd meg Isten, a magyart! Áldd meg a világot! Aztán, hétfő lett.

Mintha mi sem történt volna. Pedig mise történt. Eucharisztia. Budapesten. Amen.

Szikora József

Élet a Lélekben Szeminárium

A majori közösségünk lelki megújulásának jegyében, Plébános Atyánk és az Emmánuel Közösség újtára indította a Szentlélek Szemináriumot, amire a Szentlélek Szemináriumot, amire a meghirdetését követően a szervezők várakozásait meghaladó számban jelentkeztek az érdeklődők. A szemináriumot az Emmánuel Közösség tagja, Varjas Adrienn mutatja be a Városmajori Híradó olvasóinak.

Izgalommal és várakozással kezdtük el október 7-én 190-en a Szentlélek Szemináriumot. Örültünk neki, hogy a járványhelyzet még lehetővé tette, hogy személyesen találkozzunk és megismerhessük azokat a testvéreinket, akikkel ezt a 9 hetet együtt járjuk végig. Megtisztelő, hogy rajtunk laikus hívőkön túl, Lojzi atya és Lambert Zoltán atya is fontosnak tartották, hogy részesei legyenek ennek az útnak, amin így együtt haladhatunk. Lojzi atya az első alkalommal Szent Ágoston szavaival ezt így fejezte ki: „Veletek vagyok keresztény, és értetek vagyok püspök” - vagyis az ő esetében pap. A szeminárium célja Istenrel egy bensőséges, személyes kapcsolat kialakítása, elmélyítése. Elsősorban nem csak az értelmet, hanem leginkább a szívet, vagyis teljes lényünket akarja

megmozgatni a Szentlélek mélyebb megismerése, befogadása, a heti tanítások, kiscsoportos megosztások és a napi imádság, továbbá a szentírási olvasmányok segítségével. A szeminárium során lehetőség van átgondolni az életünket és letenni azokat a bűneinket az életgyónásban, amikre a Szentlélek rámutat, és amik talán már régóta eltömitették a szívünkben az öröm szabad áramlását. Továbbá imádkoznak értünk, hogy megtapasztaljuk a Szentlélek életet átforgató erejét és befogadjuk azokat a karizmákat - lelki ajándékokat, amelyekkel Isten általunk gazdagítani akarja a Plébániát az Egyházat egyben pedig a társadalmat is.

A szeminárium várható eredményére figyelemmel, tanulságosak Katona István atya alábbi gondolatai: „Az elmúlt 30 évben több ezren végezték el az Élet a Lélekben Szemináriumot hazánkban. Elmondhatatlan az a sok kegyelem, amit ezeken a szemináriumokon keresztül Isten kiárasztott a keresztényekre. A lelki megújulások, megtérések, Isten szeretetének fellángolása, a megbocsátás, a lelki ajándékok felfedezése, a hit örömeinek megtapasztalása, a Szentlélek szerepének tudatosítása mérhetetlen nagy áldást hozott magyar egyházunknak és a keresztényeknek. Papi és szerzetesi hivatások, plébániai segítő csoportok, kórházlátogató közösségek is születtek a szeminárium elvégzése után. A szeminárium résztvevői előtt új fényben ragyog fel Krisztus és az Egyház.”

Kolping zárandoklat Kaposfüredre és Somogyvárra

Idén október 16-án az Istenhegyi Szent László Plébániáról, valamint a Városmajori Jézus Szíve Plébániáról is felkerekedtek a Kolping Családjai, és közös Mária zárandoklatra indultak Kocsis István plébános, prézes atya vezetésével Kaposfüredre. A lélekemelő közös útközről Boldvai József küldött nekünk tudósítást.

Török Marcell atya (1942-2016), Kaposfüreden építette fel magánadományokból Szűz Mária utolsó földi lakhelyének, az efezusi háznak a pontos mását. A magánterületen lévő épületet jelenleg az atya által alapított civil egyesület, a Mindszenty József Kongregáció működteti.

Több irat említi, hogy Szűz Mária Efezusban járt, a legtekintélyesebb köztük az efezusi zsinat jegyzőkönyve. Szűz Mária élete utolsó éveit - Emmerich Anna Katalin apáca látomása szerint - a mai Törökországban lévő Efezushoz közel eső házában töltötte. A Mindszenty József Kongregáció elnöke, Mezőfi Zoltán és munkatársa nagy szerepet fogadta zárandok csoportunkat. István atya szentmisét mutatott be Szűz Mária tiszteletére, majd Mária keresztútját jártuk végig. Az egyes stációk elmékedéseit zárandoktársaink olvasták fel. A lelki programok után Mezőfi Zoltán ismertette Török Marcell atya munkásságát, továbbá a kaposfüredi Szűz Mária Efezusi Háza történetét. Büszkén mesélte, hogy Wittner Mária évek óta segíti, támogatja a Világ és Magyarország Királynője kaposfüredi házát. 2019-ben egy „Magyarok Nagyasszonya könyörögj érettünk!” feliratú zászlót ajándékozott a háznak.

Zárandokutunk következő állomásán, Somogyváron, a Szent László Nemzeti Emlékhelyet kerestük fel. Itt alapította Szent László királyunk hazánk egyik legtekintélyesebb monostorát, ahová a dél-franciaországi Saint-Gilles-ből hívtott ide szerzeteseket. Az évszázadokon keresztül virágzó apátságra ma már csak a romterületen megmaradt falak emlékeztetnek. A modern látogatóközpont interaktív kiállítása élményszerűen közvetítette a monostor egykori nemzetközi szintű jelentőségét, megidézve annak hajdani pompáját. A látogatóközpont tárlatának megtekintése után az apátsági romterületen, dr. Jankovich-Bésán Dénes régész - kolpingos barátunk -, érdekes információkkal egészítette ki az apátság történetéről hallottakat. A háromemeletes kilátóból nemcsak a monostor kirajzolódó teljes alaprajzát, hanem a lélegzetelállító panorámát is megcsodálhattuk. A zárandoklat a Magyar Kolping Szövetségtől kapott anyagi támogatás révén valósult meg, amit ezúton hálásan köszönünk.

El Camino

két lábbal a földön, két karral az égen

A Magyar Katolikus Lexikon szerint a zarándoklat alapja a „minden emberben meglévő vágy olyan helyek után, ahol a természetfölötti világgal közvetlenebbül találkozhat. A zarándoklat testében-lelkében foglalkoztatja az embert,(...) növeli a vallásosságot, és megtapasztaltatja az áldozat erejét.” Márpedig kétségtelenül komoly áldozat egy többgyermekes családanya részéről hátrahagyni a szeretteit, a hazáját, és vándorbotot fogva a kezébe, nekivágni a legendás zarándokútnak, az El Camionak. Majori közösségünk egyik közismert tagja, Mihálffy Andrea nem csupán végigjárta a Szent Jakab-utat, de szerkesztőnkkel, Jeney Attilával is megosztotta az élményeit.

Kedves Andrea! Miért döntöttél úgy, hogy megjáród az El Camino-t?

- Körülbelül 4-5 éve terveztem, hogy elindulok. Néhány éve, egy szakmai utam során Bragában, Portugáliában megláttam az aszfalton egy fésűskagyló jelet, ami az El Camino szimbóluma és „útjelzője”. Mivel addig ilyenrel sehol nem találkoztam, a lábammat a jellel téve készítettem egy fényképet, amit valami olyasféle szöveggel tettem ki a Facebook-ra, hogy „ráléptem a Camino-ra”. Ekkor azonban teljesen váratlanul belém hasított, hogy tényleg el kellene mennem az Útra. Kezdetből fogva azt éreztem, hogy mágnesként vonz az El Camino, ám nem tudtam magamnak sem megmagyarázni az okát. Lassan aztán megérett, tudatosodott bennem a konkrét „miért” is. Gyerekeink kirepülőfélben vannak, az elmúlt hónapokban ötük közül háromnak volt az esküvője. Sok egyéb változást és nehézséget is hozott az életünkben az elmúlt néhány év. Új szakasz kezdődik a számunkra, aminek örömmel és izgalommal nézek elébe, ugyanakkor biztosan nagyon más lesz az életünk, mint eddig. Vágytam rá, hogy a mindennapi rutinból egy kicsit kiszakadva, az Úrral beszélgetve nyugodt körülmények között lezárjam, végiggondoljam az eddigieket, és felkészülhessek az előttem álló új életszakaszra.

Milyen útvonalakból áll az El Camino, és Te melyiket jártad végig? Mennyire nehéz a terep, és milyen a klíma?

- Az Ibériai-félszigeten körülbelül 40 különféle nehézségű és hosszúságú zarándokút létezik. Ezek többsége Santiago de Compostelában ér véget. A „Camino de Santiago de Compostela” jelentése: zarándokút Santiago de Compostela-ba, vagyis zarándoklat Szent Jakab apostol földi maradványaihoz. A legenda szerint az apostol holttestét hajón hozták Jeruzsálemből Észak-Spanyolországba, és a mai Santiago de Compostela-ban temették őt el. Sírja már a 12. századtól jelentős zarándokhelyé vált a keresztény világban, Európa különböző sarkaiból sok száz éve, több útvonalon zarándokolnak ide az emberek. A legismertebb Camino-útvonal a mintegy 800 kilométeres úgynevezett francia út. A kevésbé ismert útvonalak nem annyira zsúfoltak, de legalább annyira csodálatosak. Én az úgynevezett portugál parti Camino-t jártam végig, Portótól Santiago-ig. Ez a távolság hivatalosan 280 km, én viszont az esetenkénti eltérésekkel, szállásra gyaloglással, látnivalókhöz való kitérőkkel végül összesen mintegy 350 km-t tettem meg. Santiagoból visszabuszoztam Portugáliába, Coimbrába. A kármelita ko-

lostortól - ahol Lucia nővér, az egyik fátimai látnok élt 2005-ben bekövetkezett haláláig - indul a 111 km-es Rota Carmelita (kármelita út). Ezen az úton keresztül érkeztem meg Fátimába az október 13-i emléknapi, és itt fejeztem be a zarándoklatomat. Így összesen 25 napot voltam távol, és lényegében két külön zarándokutat jártam be. A portugál utat több okból választottam. Amellett, hogy

Portugáliában talált rám a hívás, fontos volt az is, hogy a terep kevésbé megterhelő, mint a francia út. Sokáig a tenger mellett halad, nemzeti parkokat és gyönyörű természeti csodákat érintve, majd az út második felében egyenletesen emelkedik. Egyébként több szakaszon is egy mindmáig épségben meglévő, gyönyörű ókori római úton halad, ami egészen különleges élmény. A választásom másik oka az volt, hogy ez az út kb. 12 nap alatt teljesíthető, míg például a francia úthoz bő egy hónap kell. További szempontom volt, hogy úgy hallottam, a portugál útra arányaiban többen indulnak szakrális céllal, mint más útvonalakra. Az ősz errefelé viszonylag száraznak mondható, bár mindig fel kell készülni a változékony időjárásra. Mindenesetre én csodás időt kaptam ajándékba: általában 21-24 fok volt, tiszta kék ég, akkor is, amikor az előrejelzés 90%-os valószínűséggel esőt jelzett. Nem tudom, az esőfelhők merre jártak, de engem csak igen ritkán értek utol. Ideális időm volt tehát a gyalogláshoz.

Igaz-e, hogy manapság már túl sokan mennek nem feltétlenül a szakrális egyedüllét szándékával? Magyarán, elüzletiesedett-e az El Camino? Kiderült-e, hogy akikkel találkozta, milyen indíttatással érkeztek az El Camino-ra?

- A zarándoklatot mindenki ott kezheti, ahol kedve tartja. Elindulhatunk akár Magyarországról is például a Mária úton, a lényeg, hogy önerőből tegyük meg az utat. Ez hagyományosan leginkább gyaloglást jelent, de vannak, akik kerékpáron (vagy akár lovon) mennek végig rajta. Az autós vagy buszos út nem Camino! Sok biciklistával találkoztam, ők inkább csoportokban haladtak, míg a gyalogosok jellemzően egyedül, kettesével, esetleg kisebb csoportban. Gyalogos zarándokként legalább 100 km-t kell menned ahhoz, hogy Santiago-ban a Credencialt, vagyis a zarándoklatért járó oklevelet megkaphasd. Ezt a zarándokútlevelled pecsétjei segítségével ellenőrzik a zarándokirodában. Tény, hogy manapság sokan nem szakrális okból indulnak el az Úton. Egyre többen vannak nemhívók is. Én mégis azt tapasztaltam, hogy mindannyian valamilyen konkrét belső okkal-céllal vágnak neki: keresik önmagukat, keresik különféle kérdéseikre a választ, egy-egy fordulópontonál, esetleg nehezebb élethelyzetben, például betegséget, nyugdíjba vonulást követően, házastársuk elvesztése kapcsán, de akár egy munkahely-váltást megelőzően, vagy egyszerűen a napi munkakerékből való kiszakadás szándékával. Minden zarándokról, akivel találkoztam, el tudom mondani, hogy nagyon nyitott lélekkel és nagy alázattal állt a zarándoktársakhoz és magához az Úthoz. Kortól, társadalmi státusztól, felekezeti hovatartozástól, nemzetiségtől függetlenül a zarándokok egyetlen nagy szeretetközösséget alkottak, és ezt felemelő volt megélni. Mindenki a saját egészségi állapota, teherbírása, aktuális kedve és a rendelkezésre álló ideje alapján osztotta be a napi távolságokat, de senkit nem az út „kipipálása” vezérelt. A portugál úton az elüzletiesedést a legkevésbé sem tapasztaltam a helyiek részéről sem, sőt, épp az ellenkezője volt az élményem. A zarándok-útlevelemmel sok szálláson és étteremben jelentős kedvezményt adtak. A hátizsákra rögzített kagylót meglátva úton-útfélen már messziről lelkes Bom Caminho!-val a spanyol szakaszon Bon Camino!-val köszöntött mindenki, többször kaptam „csak úgy”, ingyen a zöldségestől egy kis gyümölcsöt vagy a kávézóban egy finom sütit, a templomokban a mise végén külön zarándok-áldást. Nemegyszer a helyiek külön a kedvemért tettek kitérőt, hogy megmutassák, hogyan tudok jól kikerülni

egy felújítás alatt álló útszakaszt, vagy hol van egy félreeső, ám remek vendéglő, ahol valóban nagyszerű ebédet kaptam, potomon áron. Számptalan kisebb-nagyobb gesztus érzékeltette, hogy a zárándokokat nagyon megbecsülik, szeretik, segítik.

Hogy készültél fel és miket vittél magaddal a nagy útra?

- A legfontosabb segítséget azok a barátok jelentették, akik már végigjárták az El Camino valamelyik útvonalát. Tőlük rengeteg gyakorlati tanácsot, ötletet, bátorítást kaptam. Az internetet is sokat bújtam, nagyon jó fórumok és weboldalak vannak, amelyek segítségével pontosan megtervezhető az útvonal és a felszerelés. Letöltöttem telefonos applikációkat is, ezekre támaszkodtam az út során az eligazodásban, szálláskeresésben stb. Mindemellett tudatosan próbáltam figyelni arra, hogy a gyakorlati kérdések ne vonják el a figyelmemet a készülék lelki aspektusáról. A Covid miatti bezártság alatt a Camino-ra való készülék folyamatosan tartotta is bennem a lelket, reménysugarat jelentett, hogy a járványhelyzet javultával tényleg elindulhatok. Egy 7,5 kg-os hátzissákkal vágtam neki az útnak Verus lányunk esküvője után 3 nappal. Összesen 3 váltásnyi póló és fehérnemű volt velem, továbbá két-két sortot és hosszúnadrágot, egy pulcsit és egy dzsekit, valamint egy túracipőt és egy túraszandált vittem magammal. Tisztasági csomag, gyógyszerek, és még pár szükséges apróság: ennyi. Azt hiszem, összességében jól sikerült a pakolás, bár biztosan lehetett volna még egy kicsit farni a csomagból, hiszen ideálisan a testsúly 10%-át érdemes vinni a hátadon. De nem hiányzott semmi, tényleg nagyon kevés-

sel be lehet érní az úton. El ne felejtsem: a leghasznosabb társammá a túrabot vált; nem is gondoltam, hogy ekkora segítséget jelent a hosszú gyaloglás során.

Milyen személyes élményekre, barátokra tettél szert?

- Hadd kezdjem néhány gondolattal abból, amit még kint írtam le. „Hogy milyen volt? Egyszerre felemelő és felkavaró, fárasztó és pihentető, vidám és mély, csendes és nyüzsgő, két lábbal a földön és két karral az égben... Az út sok mindent követelt, de sokkal többet adott. Szemet és lelket gyönyörködttet, változatos tájakon haladva nagyon szép találkozásokat éltem meg mindenféle értelemben... Nagyszerű és érdekes emberek sorával találkoztam, volt, akivel csak pár órát, volt, akivel több napot is együtt mentünk. Van, akinek a nevét sem tudom, van, akivel talán egy életre szóló barátság kezdete volt az együtt töltött idő. Jó volt adni, és jó volt elfogadni tudni: segítséget, biztatást, ötletet, egy kis nasit, mosolyt, krémet, jó beszédtemát, mikor mi kellett... Érdekes volt egy egész másfajta közösség aktív részesévé válni, mint az otthoni megszokott és szeretett közösségeim. Hasznos volt magamat is egy kicsit jobban megismerni. Mindezt élmények olyan tömegén át, amelyek mélyebb feldolgozása még bizonyára hosszú időbe telik majd.”

Érdekes módon nem izgultam semmin, pedig már csak a vírushelyzet miatt is akadhattak volna nehézségek (nem adódtak), de a saját kondícióm határait sem ismerem előre. Végül minden flottul ment, és úgy éreztem, mindvégig volt velem valaki. Jöttek az ösztönös ötletek, a segítségek, az emberek, mindig az, amire, vagy aki-

re épp akkor szükségem volt. Hagytam, hogy vigyen az Út, rájöttem, hogy felesleges tervezni bármit is: úgy lesz, ahogyan lennie kell. Megtanultam az állandó tudatos tervezés helyett valóban ráhagyatkozni a Gondviselésre. Sok érdekes, kedves emberrel ismerkedtem meg. Az első nagy élményt mindjárt az első nap első órájában mellém szegődő korombeli belga férfi jelentette. Gyorsan kiderült róla, hogy 4 gyerekes, mélyen hívő katolikus, aki saját plébániáján akolitusként szolgál. Az első másfél napot együtt gyalogoltuk végig, ez alatt sikeresen oldotta mindenféle kezdeti félelmeimet, és egyik témát a másikba fűzve olyan jól beszélgettünk, hogy ez megadta nekem a Camino örömteli alaphangulatát. Nagyon kedves találkozás volt egy német asszony és az egyetemista lánya is, akikkel szintén pillanatok alatt megtaláltuk a közös hangot, és barátság szövődött közöttünk. Meghatározó élményt jelentett egy energikus, vidám, nyugdíjas amerikai házaspárral való megismerkedésem is, akik egyébként egy evangéliumi kisegyház tagjai. Velük az utolsó öt napot majdnem végig együtt töltöttem, egyszerűen így alakult. Rengeteget beszélgettünk mindenféléről, de teljes természetességgel imádkoztunk is együtt étkezések előtt. Megerősítő volt látni mélyen megélt hitüket, és szép, Isten felé forduló életüket. Hazatérésünk óta folyamatos kapcsolatban vagyok mindegyikkükkel. Rajtuk kívül is számtalan érdekes rövidebb-hosszabb találkozásban volt részem. A Camino egyik nagy ajándéka, hogy a legkülönbélebb emberekkel találkozhatasz, és mivel senkiről semmilyen háttér-információt nem tudsz, így mindenkivel teljesen tiszta lappal indulhat az ismerkedés. Ez nagyon jó. Hogy konkrét élményt is említsek a számtalanból, ami sokat elárul az Út felfoghatatlan csodáiról: Santiago-ban a zárándokirodában a Compostela (oklevél) kiállítását követően megkérdezték, szeretnék-e részt venni a déli zárándokmisén. Igenlő válaszomra kezembe nyomtak egy belépőt. Mint kiderült, ezzel nem kellett kiállnom az 1-2 óras, kígyózó sort, hanem egy oldalajtón át kísérték be hatodmagammal a templomba a mise kezdete előtt. A már teljesen tele templomban határozott léptekkel előrevittek az első padhoz, felállították (!) az ott ülőket, és ide ültettek le. Így vehettem részt a három püspök és további hat pap által koncelebrált, gyönyörű és méltóságteljes misén. Még az előénekes szerzetes is mintha egyenesen az angyalok karának tagja lett volna. Bár egy szót sem értettem, a mise a lelkem legmélyéig megérintett. Azóta sem tudom, hogy minek köszönhettem a különleges bánásmódot, de ahogy mondják: a Camino mindig megadja azt, amire épp szükséged van. Másik különleges élményem Coimbrában a karmelita kolostornál történt. A járványhelyzet miatt a kolostor és a Lúcia nővér

életét bemutató múzeum hosszú ideje zárva van, de legalább kívülről mégis meg szerettem volna nézni az épületet. Ahogy ott álldogáltam többedmagammal a bejáratnál Lúcia nővér szobránál, kinyílt a zárda ajtaja, és egy öreg apáca integetett nekem, hogy menjek oda hozzá. Becsukta mögöttem a főbejáratot, és ugyanilyen némán betessékelt a zárda kápolnájába, ahol magamra hagyott. Hosszú ideig ülhettem és imádkozhattam magányosan abban a kápolnában, ahol Lúcia nővér nap mint nap sok időt töltött, és ahol ma a három fátimai pástorgyerek szobra is megtalálható. Amikor végeztem, az apáca ugyanilyen némán kitessékelt az épületből. A különleges bánásmód okát nem is keresem; de egyedülállóan mély lelki élményt jelentett a kápolnában csendben eltöltött idő Fátima felé való gyaloglásom megkezdése előtt.

Miért ajánlanád másoknak is a zarándoklást, és mire figyeljenek azok, akik esetleg a Te példádön felbuzdulva elindulnának?

- A Camino szerintem elsősorban nem erőnléti kihívás, hanem lelki utazás, tehát tényleg bárki végig tudja járni, aki szeretné. A magam 55 évével egyébként közepes-zölynek számítottam a korosztályt illetően. Azt szokták mondani, hogy aki hívást kap, annak könnyebb is az út. Ezért szerintem a lelki hozzáállásom sokkal több múlik, mint a fizikai felkészültségen. Amikor az ember rálép az Útra, azonnal egy közösség tagja lesz, és nekem nagyon jó volt ennek a közösségnek a tagjaként megélni ezeket a napokat. Nagy élmény minden egyes találkozás: a Krisztus-arc felfedezése ennyi különféle emberben, a gyógyító és oltalmazó, gondoskodó Isten jóságának megélése egymás támogatásában. Az Úton és az életben is jönnek és mennek az emberek: ki tovább marad; ki pedig rövidebb ideig, van, aki többször is felbukkan, van,

aki egyetlen, ám fontos találkozást jelent. Az Istenre való ráhangolódás, a lelassulás, a teremtett világ csodálata és a pillanatok megélése is megerősítő és gazdagító. Hétköznap is rendszeresen eljutottam szentmisére, méghozzá sokszor teljesen tele templomokban. A Camino-n az élet, a napi ritmus egyébként nagyon egyszerű. Igen kevés pénzből is ki lehet jönni, hiszen sok az olcsó (ám rendkívül tiszta és komfortos) zarándokszállás, és az étkezést is fillérekből meg lehet oldani. (A zarándokmenüt amúgy a gyaloglásban megfáradt embereknek találták ki: általában akkora adagokat kaptam, mintha a két nagymamám egyszerre próbált volna jóllakadni.)

Azt hiszem, bármilyen indíttatásból indul is valaki neki, az úton átélt élmények által így vagy úgy mindenki ráébred az újrakezdésre, a megújulás fontosságára, közelebb kerül Istenhez, és megerősödik lelkileg.

Kell-e kilencedik szobor a Városmajorba?

A Városmajori Parkbarátok (VMPB) egyesülete a tervezett, átfogó parkfelújításhoz fűzött javaslatait már a templomi falíüzságon is közzétette. Lapunk számára most egy vitatható szoborállítással kapcsolatos álláspontjukat ismertetik.

A Fájdalmas Krisztus ülő alakja a hajdani Ecce homo kivégző térről most a fogas pályája mellett, a kerítésen kívül található. A halálra ítétek utolsó útjukon - ha mást nem is - legalább sorstársat láthattak benne. Ahogy haladunk a templom felé, Eugenio Espejo mellszobrára fogad. Mondják, hogy az ecuadori szabadságharcos tudós amolyan csereszemély, mi Petőfi szobrot adtunk érte a latin-amerikai országának. Ugyanebben a táblában áll a fejét kissé oldalra billentő Beethoven szobra. A jelenkori magyarázat szerint így füleli, hogy a közeli zeneiskolában nem hamiskodnak-e. A Szamos utca közelében katonai emlékmű látható: az I. világháborúban vitézkedő, hősi halált halt tábori zászlóalj emlékére. Ezután megérkezünk az első táblába, ahol négy szobor található. Kedves mesefiguraként a kúton álló Hüvelyk Matyi. A két templom között az őket tervező Árkay Aladár jelképes sírja; a nagytemplom előtt emlék obeliszk: innen indult a Mindszenty primás által vezetett nagy férfi-zarándoklat Máriaremetére. A torony közelében magasodó Mária-szobor a Budapestre dobott első bomba puszítására emlékeztet. Kell-e még további, újabb szobor a templom környékére? Bizonyára nem. A Hegyvidék október 5-i száma szerint azonban mégis egy újonnan létesítendő alkotásról szállingóznak a hírek. A turul-talapat tartalma keres magának valahol helyet: a II. világháborúban elhunyt polgári és katonai áldozatokra kell emlékeztetnie. A háborúnak sok áldozata volt, minden kerület állíthatna szobrot nekik, bár úgy gondoljuk, inkább a temetőben illene - őket nem felede - emléktáblát avatni részükre. Környékünk külön említendő halottai a nyilas vérengzés során megölt zsidó honfitársak. Sorsukról három emléktábla tudósít: a Maros utcai rendelőben, az Alma utca sarkán a felújított öregek otthonának falán és a Városmajor utcai, romba dőlt kórház helyén. Tragikus véget ért a főváros ostromakor a Várból kitérő tízezernyi honvéd is, akik kerületünk határán futottak bele a szovjet tűzbe. Noha róluk még senki sem emlékezett meg, sem a parkba, még kevésbé a templom környékére (Csaba-Maros utcai sarok) nem kívánczik semmiféle újabb szobor. Fákat kellene miatta kivágni és útjában állna a templomra irányuló tekintetnek, miközben az alkotás maga sem lenne megfelelően megközelíthető. Arról nem is szólva, hogy az ötlet szembemegy a kormányhatározattal, miszerint növelni kell a park zöldterületét az ide nem való dolgok kitessékélése révén.

Városmajori Parkbarátok Egyesület

Elnökváltás a Városmajori Katolikus Egyesület élén

A VÁKE közösségi élete mindig is mozgalmas volt, az október azonban egy újabb időhatár a számukra, mert új elnököt választottak. A tisztújító közgyűlésen történtekről az Egyesülettől kapott rövid összefoglalót az alábbiakban közöljük.

A Városmajori Katolikus Egyesület tisztújító közgyűlését 2021. október 10-én tartotta a Kistemplomban. A járvány miatt a három évente esedékes tisztújítást tavaszról halasztottuk októberre. A közgyűlést imádsággal és az aznapi olvasmányos imaórából vett idézettel nyitottuk meg, Aggeus próféta könyvéből: „Bátorság, egész népe az országnak – mondja az Úr. Dolgozzatok! Hiszen én veletek vagyok! – mondja a Seregek Ura. Lelkem közöttetek lakik! Ne féljete!”.

Az elmúlt félévben sor került az Alapszabály szerint három évente esedékes tagság-megújításra, ennek alapján a közgyűlés elején megállapították az egyesület érvényes tagságának 106 fős létszámát. A közgyűlést Alapszabály szerint az Egyesület elnöke, Kövesdy Tamás vezette le, megválasztották a jegyzőkönyv-vezetőt, hitelesítőit, a szavazatszámolókat, majd megszavazták a közgyűlés napirendjét.

A 2020-as évről szóló elnöki beszámoló keretében Kövesdy Tamás felidézte, hogy a járvány alaposan felforgatta a 2019-ben nagy energiával előkészített programok terveit az Egyesület alapításának 30 éves évfordulója megünneplésére. Még a járvány előtt szerveztük meg a 2020-as Házasság Hetében a városmajori házaspárokkal a Házasság Ünnepe. 2020-ban fontos esemény volt a majori plébánia életében, hogy Zoltán atya nyugdíjba vonult. Méltó módon, az utolsó plébánosi szentmiséjén, 2020. július végén a zsúfolásig megtelt templomban adhattunk hálát plébánosi szolgálatáért, a szentmise után pedig

agapén folytattuk az ünneplést. Másnap a vasárnapi szentmise után közvetlen és kötetlen vendégfogadáson köszöntöttük új plébánosunkat vele pedig az új káplánunkat, Lojzi atyát és Kristóf atyát. A Városmajori Márton Áron Alapítvánnyal együttműködésben, Zoltán atya méltó lakhelyének biztosítására gyűjtést szerveztünk, amelyből a megélhetésének rendszeres támogatására és állandó taxi kártyájának támogatására is évekre elegendő forrás gyűlt össze.

A Kistemplom felújítása után a régi székek és asztalok cseréjével sem várhatunk sokáig. A KVT elnöke, Mihálffy Imre kezdeményezését felkarolva, néhányan megtisztítottuk a portól a régi kistemplomi cserepeket, amiket aztán a majori templom képével és Zoltán atya aláírásával készült, Gelley Márk által tervezett díszdobozba csomagoltuk. Az Egyesület és a Márton Áron Alapítvány együttműködésében a cserepek eladásából az új székekre és bútorzatra közel 3 millió forintot sikerült gyűjteni.

A számos korábban tervezett, de elmaradt nyári program után ősszel egy nagymarosi kirándulásra, szentmisére és bográcsozásra jöttek össze a 2020-ban nyári tábor nélkül maradt családok.

Halálának 20. évfordulóján, 2020 szeptemberben Magyar Ferenc atyára emlékezünk, aki a '90-es években segítette a majori fiataloknak rátalálni a krisztusi közösség élhető és élménygazdag útjára. Az Egyesület megalakulásának 30. éves évfordulójára 2020 novemberében tervezett ünnepi hálaadó szentmisére már a szigorú járványintézkedések mellett került sor, a tervezett ünnepi rendezvény sajnos elmaradt. Drámai módon, éppen a szentmisét megelőző héten hunyt el az Egyesület megalakulásában döntő szerepet játszó dr. Halzl József, akiről a liturgiában megrendülten emlékezünk meg. A járvány kockázatai ellenére Jóska bácsit dr. Várszegi Asztrik atya, az Egyesület első fővédnöke temette, aki azóta is szívén viseli az Egyesületünk sorsát. 2021 februárban elhunyt dr. Hajnal Róbert

atyá, aki a '80-as években a városmajori hittanos hagyomány létrehozásában, a gitáros szentmise-szolgálat elindításában és a szavalóversenyekben szerzett elévülhetetlen érdemeket. A Róbert atya által felkért régi gitáros kórus tagjainak énekével és akkori ministránsaival hálaadó szentmisében mondtunk köszönetet mindazért,

amit Tőle kaptunk.

Méltó módon tudtuk megszervezni 2021. június 13-án, Jézus Szíve ünnepén, a templom búcsúnapján Zoltán atya búcsúmiséjét és azt követően az agapét.

Riesz Doma papszentelésére a Márton Áron Alapítvánnyal közösen indított gyűjtésünkkel a hívek közös adományaként, Doma számára egy szép kehely és paténa készült díofa díszdobozban. Doma elsőmísés fogadásának megszervezése is kiválóan sikerült.

Hála Istennek, 2021-ben egy év kimaradás után valósult meg Opor Karesz és Halmi Erzsébet vezetésével, a majori plébánia leg-hosszabbban, több, mint két éves szervezéssel létrejött plébániai tábora, amelyhez az Úr kegyelméből hetekkel a táborkezdés előtt sikerült új, csodálatos helyszínt találni, az Egyesület és a Márton Áron Alapítvány komoly, milliós nagyságrendű, pályázaton elnyert összegű hozzájárulásának köszönhetően.

A Városmajori Katolikus Egyesület és a Városmajori Márton Áron Alapítvány az elmúlt években benyújtott, elnyert és gondos elszámolással lezárt pályázataival közel tízmillió forintos összegben támogatta a plébánia családos és ifjúsági, cserkész és hittanos programjait, továbbá fontos eszközbeszerzéseket (pl. videokamera az online közvetítésekhez), valamint beruházásokat (bútorozások a plébánia házban és a Kistemplomban) is. Ugyanígy támogatást nyújtottunk a majori plébánia 500 ezer forintos ifjúsági közösségi programokat tá-

mogató pályázatának felhasználásához és elszámolásához.

A tisztújító közgyűlésen a levezető elnök ismertette a tagok számára elfogadásra javasolt, korábban már elérhetővé tett pénzügyi beszámolót és közhasznúsági jelentést, amelyeket a közgyűlés egyhangúan elfogadott.

A közgyűlés a tisztújítás keretében megválasztotta az Egyesület Elnökének dr. Semsey Gábort, és az elnökség tagjainak Gelley Botondot, Taczman Pétert, Csébi-Pogányné Nagy Margitot, Bottyán Líviát, dr. Liszkay Gábort és Molnár Gáspárt. A szavazás végén a leköszönő Elnök megköszönte a korábbi Elnökség munkáját, átadta a jelképes stafétát a következő Elnökségnek.

A közgyűlés az Egyesület tiszteletbeli tagjává választotta Lambert Zoltánt, aki plébánosként meghatározó szerepet töltött be az Egyesület megalakulásában és évtizedeken át támogatta az Egyesület munkáját a közösség érdekében vállalt szolgálatban. Az Egyesület díját kiemelkedő közösségi munkájáért Krebs Zoltánnak adtuk át, aki fáradhatatlanul dolgozott többek között a járvány kezdetén az online közvetítések technikai alapjainak megteremtésében, a fertőtlenítés és higiénés feltételek megszervezésében és számtalan más feladat elvégzésében. A közgyűlés jegyzőkönyve megtalálható az Egyesület honlapján, ld. vake.hu/2021/kozgyules.

Kövesdy Tamás

Öt kereszténnyel többen vagyunk...- Krebs Zoltán az idei VÁKE-díjas

Örökké úton van, mindig köztünk jár és ott segít, ahol tud. Barátságosan, szó nélkül. Nyilván nem véletlenül esett rá az Egyesület vezetőségének a választása, amikor a jelöléseket megvitatták. Az idei VÁKE-díjas Krebs Zoltántól ezúttal nem interjút kértünk az ilyenkor szokásos kérdésekkel, hanem azt, hogy írja le nekünk őszintén, mi minden fogalmazódott meg benne a díj átvételekor.

Látva a Közgyűlés napirendi pontjai között a VÁKE díj átadását, picit elgondolkodtam, hogy vajon miért nem tudok erről. Miért nem tudok róla, hogy ki kapja. Gondoltam, valamelyik VÁKE - VMÁA ülésről hiányozhattam, ahol erről volt egyeztetés, szavazás, hogy a 2020. évben ki méltó erre a címre. Végül aztán elhessegettem ezt a gondolatot. A helyszínen, a Közgyűlésen, nagyon megilletődtem. Amíg Kövesdy Tomi méltatott, addig az járt az eszembe, hogy *de miért én, hiszen nem is tettem érte semmit. Más jobban rászolgált volna erre.* Ez most talán álszerénységnek tűnhet, de ezt így gondolom most is. Aztán lefényképeztem, elküldtem a Családomnak és a Fe-

leségem, Julcsi gratulált, majd azt mondta, hogy nagyon megérdemlem. Az egyik gyermekem csak ennyit mondott ..... Hú. Ezt követően kezdtem törölgetni (mert egy kis törlőkendő is van hozzá), majd „ízlelgetni” a díjat. Közben eszembe jutottak gondolatok. Gondolatok arról, hogy miként is kezdődött a Mi kis életünk a Majorban. Egy kis visszatekintés: 2007 -ben, mint *még keresők*, csöppentünk már/még 2 gyermekes családként egy Kistemplomi Kisgyermekes misére, amit Zoltán atya tartott. 2008 -ban a Csattogó völgyi Családos Táborban - talán az első vagy második napon - Zoltán atya focizott Levente gyermekemmel kettesben. A foci után, gyermekem valahol elvesztette a focilabdáját és nagyon szomorú volt napokon keresztül, hogy nem találja. Zoltán atya pedig ment és néha együtt kerestétek. Napokig nem találták, aztán az utolsó napon Zoltán atya hozta, hogy megtalálta. Ez és még sok olyan élmény, hogy miként is lehet más embereket szolgálni, a Közösségért tenni, ebben és a többi utána következő táborokban vált számomra követendőnek. Azóta pedig mindig, amire felkérek a Plébánián, a Városmajori Katolikus Egyesületben vagy a Városmajori Márton Áron Alapítványban, igent mondom, elvállalom és próbálok a tudásom szerint megoldani, elvégezni. Ezért persze rendszeresen megkapom a Családomtól, hogy *„már megint én, nincs más a Majorban, aki ezt meg tudná csinálni?”*. Én pedig azt gondolom magamban, hogy én/mi olyan sokat kaptam/kaptunk a Majortól, amikor befogadtak, bátorítottak, hogy ez ahhoz képest semmi. Aztán 2012. júliusában végleg megérkeztünk, amikor a Közösség előtt összeházasodtunk.

Ha az a Tábor nincs, ha Zoltán atya nem keresi a labdát napokig, ha ez a Közösség nem bátorít, akkor ma egészen biztos, hogy 5 kereszténnyel kevesebb van a világon. Mint ahogy a történetből is kiténik a Gondviselés igyekezete, úgy a díjazás körül is a Gondviselés érzem. Hogy miért? A VÁKE díjat előttem már többen megkapták, a teljesség igénye nélkül, Mihálffy Andi, Vízzy Ildi, Schön Gyuri, Nyéki Kálmán bácsi, ...viszont eddig egy szép terítőt kaptam mindenki, benne egy himzéssel, Városmajori Katolikus Egyesület. Én vagyok az első, aki egy kis „üvegdarabját” kapom az oltárképnek, Jézus Szentséges Szívével. És hogy ebben mi a „gondviselészerű”? Én vagyok az első, de mégis a második, mert a fent említett napirendi pont előtt volt egy másik napirendi pont, ahol Lambert Zoltán atyát a Városmajori Katolikus Egyesület Tiszteletbeli taggá választotta. Ezt pedig Kövesdy Tomi egy ugyanilyen „oltárkép darabbal” pecsételte meg. Szóval előbb a Pásztor, aztán a ..... Összefoglalva: a meglepődés és megilletődés után boldog és büszke vagyok a díjra. Itt szeretném megköszönni Mindenkinek, aki méltónak talált erre a díjra. Úgy gondolom, hogy ez mostantól már kötelezettség is jár.

Elnöki kérdezz-felelek egy percben

A VÁKE tisztújító közgyűlésén leköszönő, valamint beköszönő elnököt a Városmajori Híradó arra kérte, hogy egy percben foglalják össze a búcsú, illetve az új kezdet születe gondolataikat.

Kövesdy Tamás:

- A Városmajori Katolikus Egyesület leköszönő elnökéül hálát adok az Úristennek azért, hogy megszervezhettük 2019-ben a szombathelyi püspöki székhelyre látogató zárandoklatot, ahol Székely János püspök atyával, az Egyesület fővédnökével is találkoztunk és ahol zárandoktársaimmal megrendülten Boldog Brenner János nyomában léphettem. Hálával gondolok vissza a 2019-es Márton Áron zárandoklatra, ahol megértettem, miért lehet példakép számunkra a kivételes ember és hitbéli példát adó püspök, akinek jelmondata: *„Non recuso laborem”, azaz Nem vonakodom a munkától.* Imádkozom az Egyesület új elnöke és az új elnökség, valamint a Márton Áron Alapítvány idén újabb három évre megújított kuratóriumának munkájáért és azt kívánom Nekik, hogy az Úristentől munkájukhoz és életükhöz legalább annyi áldást kapjanak, mint amennyit én kaptam!

Semsey Gábor:

- Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy engem jelöltek az elnöki pozícióra. Bár először megijedtem a feladattól, de Mihálffy Imi szavai megnyugtattak: *„Az Úr nem az alkalmasokat hívja, hanem a meghívottakat teszi alkalmassá.”* Mivel a tagság megválasztott, bízom benne, hogy alkalmasnak bizonyulok a feladatra. Kövesdy Tomi nagy lelkesedéssel vezette az Egyesületet, nem lesz könnyű a nyomdokaiba lépni. Fontos feladatunk lesz a következő 3 évben is, hogy pályázatainkkal segítsük a különféle programok (pl. nyári táborok, kézműves foglalkozások, Jézus Krisztus Szupersztár előadás stb.) megvalósítását. Ezen kívül a plébánia fejlesztését is támogatni szeretnénk (pl. a templom hangosítása). Szeretnénk a tagság igényeit felmérve tervezni a következő időszak programjait. Jó lenne elősegíteni a különböző kisközösségek egymáshoz való kapcsolódását is.

-VH-

- VH -

Bíborosi áldás a Pannonia Sacra Katolikus Óvodának

Hívó közösségünk megmaradásának újabb zálogaként, dr. Erdő Péter bíboros, érsek úr áldásával az általános iskolánk után, kaput nyitott a Pannonia Sacra Katolikus Óvoda is. Az örömteli eseményről Komáromi Mária a Pannonia Sacra Katolikus Általános Iskola és Óvoda hittanár-nevelője küldött nekünk beszámolót.

Amikor 31 évvel ezelőtt az iskolát sikerült megalapítanunk - akkor még „vallásos nevelést biztosító” önkormányzati iskolaként - nem is álmotduk, hogy eljön ez a nap! Az évtizedek alatt kialakult az iskolánk tanulmányi rendje is, de ami szerintem még fontosabb, a vallásos hit gyakorlata, lelki-, és nemzeti identitása is. Igen, nagy feladat volt kialakítani ezt, s megtartani is az. A sok-sok emberi segítség mellett égi segítők voltak Kalazanci Szt. József és tiszteletreméltó Mindszenty bíboros is. Gyanítom, hogy most ők is örvendeznek annak, hogy lehetőséget kaptunk - immár évtizedek óta katolikus iskolaként - az alapozásra, az óvodás korú gyermekek nevelésére, nem is akárhon, egyenesen az Istenhegyen, ahol a Szent László-plébániatemplomban szentmisét mutatott be október 31-én Erdő Péter bíboros, majd megál-dotta a plébánia kertjében épített Pannonia Sacra Katolikus Óvodát, melyet már szeptembertől belaktak és élettel töltötték meg az ide járó gyerekek. Csak néhány gondolatot szeretnék kiemelni a szentmisén

és az óvodánál elhangzott beszédekből.

- Az Egyház nemcsak a nevét adja oda egy olyan tevékenységhez, ami reményeink szerint színvonalas lesz, hanem a katolikus hit és életérzés továbbadását is vállalnia kell azon a módon, ami megfelel egy ilyen intézmény természetének. Ezt a lelki identitást kialakítani és megtartani a mai Európa kulturális körülményei között nagy tisztánlátást és elszántságot igénylő feladat. De ha hitelesen akarjuk teljesíteni küldetésünket, akkor lélekben vissza kell térnünk hitünk lényegéhez” - mondta Erdő Péter bíboros.

- Párját ritkítóan szép épület, visszafogott, a helyhez illeszkedő, kicsit ide lekuorodó épület, amely befelé nagyobb, mint kifelé, és ez a jó épületek jellemzője - hangsúlyozta Pokorni Zoltán, a XII. kerület polgármestere.

Dóra Zoltán igazgató arról beszélt, hogy ez az új óvoda lehetőség azon családok számára, akik azt szeretnék, hogy gyermekeik katolikus értékrendben, katolikus közösségben fejlődjenek és nevelődjenek, továbbá, hogy anyanyelvünk kincseit megtanulják, nemzetünk hagyományával megismerkedjenek. Kiemelte azt is, hogy az új óvodában három olyan óvónő dolgozik, akik annak idején az iskola diákjai voltak. - A gyümölcs beérett - mondta.

A városmajori hívó közösség imáit kérve hozzátehetjük, hogy az óvodánkért is

ISTENNEK LEGYEN HÁLA!

Közösségünk jövője a megújulás

Nagy fába vágta a fejszékét a Képviselőtestület és közös gondolkodásra hívják a jövőnkéről a majori közösséget. Mindnyájunkat, mindnyájunkért. A terveiket Mihálffy Imre, a Képviselőtestület világi elnöke osztja meg az olvasóinkkal.

A 2018-as megjelenését követően, a Képviselőtestület tagjaival elolvastuk a Michael White – Tom Corcoran szerzőpáros Újra-építve (Egy katolikus plébánia története) című könyvét. Bíboros úr figyelemfelhívása és biztatása nyomán 2019-ben elkezdtünk arról gondolkodni, hogy miként javíthatnánk saját plébániánk életét. A folyamat összefogására a KVT-n belül megalakult a „Megújulás munkacsoport”. A tavalyi plébános- és káplánváltás különösen is aktuálissá tette, hogy átfogóan gondoljuk végig plébániánk jövőjét. Erkezésüket követően Lojzi atyával és Kristóf atyával részletesen megvitattuk a meglátásaikat és elképzeléseiket, ezeket belevettük a munkaanyagba. A tervezetünket megküldtük az Egyház-köztségben működő csoportok vezetőinek, kérve annak közösségi szintű megvitatását. Összesen 20, rendkívül értékes gondolatokat, megfontolandó szempontokat tartalmazó visszajelzést kaptunk. A következő hónapokat ennek a közel 50 oldal terjedelmű visszajelzésnek az értékelésével, rendszerezésével töltötte a munkacsoport. Az ezt követően megszületett, átdolgozott, a visszajelzéseket is felhasználó, fejezetekre bontott anyag 2021 őszére készült el.

Az eddigi munkánk eredményeit szeretnénk a Plébánia teljes közösségével megismertetni és megbeszélni. Novembertől kezdve minden hónap első szombatján 16.00 órától fejezetenkénti ismertetést és interaktív beszélgetést tartunk a Kistemplomban (Prohászka Ottokár Közösségi Tér). A soron következő fejezetet előzetesen mindig kiküldjük a plébániai levelezőlistára, illetve korlátozott számban nyomtatott formában is kiteszük az ingyenes asztalra. Kérjük, hogy a nyomtatott anyagot lehetőleg csak azok vigyék el, akik elektronikus hozzáféréssel nem rendelkeznek. Arra kérünk benneteket, hogy a dokumentumot olvassátok el, és mondjátok el a véleményeket! Számítunk az aktív részvételekre a személyes találkozások alkalmával.

Aki a meghirdetett alkalmakon nem tud részt venni, vagy az írásbeliséget jobban szereti, attól a majori.plebania+megujulas@gmail.com levelezési címre várjuk a jobbító észrevételeket. Ugyanezen a címen kérhető az anyag írott változata, ha valaki nincsen rajta a plébániai családos listán.

Hisszük, hogy a közös jövőről történő közös gondolkodás gyümölcsöző lesz, megalapozza elhatározásainkat és cselekedeteinket is.

Dalos toborzó

Új tagjait hívja és várja templomunk
Bárdos Lajos kórusa

A Városmajori templom Bárdos Lajos kórusa bár kis létszámú, élni akarását azzal bizonyítja, hogy amikor lehetősége van rá megmutatja, hogy az Égi Zene művelője! Közösségünket az emberi kapcsolatok éltetik, az ünnepi alkalmak és közösségi programok színesítik. Születésének évfordulója alkalmából, minden év októberében megemlékezünk névadónkról, Bárdos Lajosról. Ilyenkor szentmisében adunk hálát a Tanár Úrért, majd a Kistemplomban - ahol éveken át vezette a híressé vált Cecília kórust - megkoszorúzzuk az emléktábláját. Az ünnepi eseményre meghívjuk a Bárdos családot, akiknek képviselőiben Brüchnerné Bárdos Ágota – a Bárdos Társaság titkára – beszél az édesapjáról. A kórus Bárdos művek betanulásával szokott készülni erre az októberi ünnepre. Az ünnepi szentmisék fényét hol acapella, hol zenekari előadással emeljük, de a karnagyunk által meghívott hivatásos előadók segítségével vállaljuk oratórius művek megszólaltatását is.

Karvezetőnk Fekete Andrea finom és elegáns megformálásai igen aprólékos és tartalmas kóruspróbákat jelentenek. Sokat foglalkozunk a prozódiaiával, a hangfekvés milyenségével, a levegővételekkel és legfőképp a szerző által előírt kifejezés pon-

tos betartásával. A művek megtanulásával kulturális kincseket tudhatunk egy életre magunkénak. A betanításokban Andrea édesanyja, Erzs (Feketéné Kurcsinka Erzsébet) is besegít.

Volt lehetőségünk 2017 tavaszán együtt fellépni a Majororchestrával is, amely koncert során különleges élmény volt a fiatalabb nemzedékkel összedolgozni. Szeretnénk, ha a kórusunk hangszínben és taglétszámában egyaránt gazdagodna, a kor nem meghatározó. Nem gond, ha régen nem énekel valaki, ha jó a hallása, még a kottaolvasás sem feltétel, mert a kórus vár mindenkit, aki nyitott a közös alkotás örömére, szereti a kórus muzsikát, tehát örömmel énekel az Úrnak! A próbáinkra minden elkötelezettség nélkül bárki eljöhethet.

Szeretettel várunk mindenkit, akit érdekel a művészetnek és az Isten dicsőítésnek ez a formája! Bárdos Lajos szavaival buzdítunk mindenkit a csatlakozásra: „Csak énekelj, mert az ének jó dolog! Csak énekelj, mert az ének szép dolog! Csak énekelj, mert az énekben szív dobog!”

A zene lovagjai a Kistemplomban

Amikor egy lovag kard helyett lantot vesz a kezébe, ékes bizonyítékát adja annak, hogy a háború helyett a művészet oltárán kíván áldozni. Különösen így volt ez november 10-én, amikor a Kistemplomos Lovagok csaptak a húrok közé a Prohászka Ottokár Közösségi Tér falai között. Koncertjük vendégeként a Bárdos Lajos Kórus karnagya, Fekete Andrea a XV. századi angol karácsonyi daloktól a beat slágerekig, széles skálát énekelt be ezen az estén.

Mert hogy a Kistemplomos Lovagok hangszerre az általunk szeretett Kistemplomban, elsősorban az angolszász és a magyar beat korszak klasszikus slágerei csendültek fel, a hatos misét követően. A számok közben Szikora József az egyes alkotók magánéletéről, a zenészek humoros történeteiről vagy éppen tragédiájáról, illetve a különböző hangszerelések okairól szóló rendkívül érdekes háttértörténetekkel ajándékozta meg a hallgatóságot, amelynek soraiban Zoltán atya és Lojzi atya is helyet foglalt. Buddy Holy-t, Bill Haley-t vagy éppen Szörényi Leventét és az Omegát hozta le a rivaldafényből emberközébe, egyúttal mindnyájukat elhelyezve a könnyűzene történelmében stílusukkal, egyszersmind az általuk képviselt zenei irányzattal együtt. Meglepetésként két nótáról azt is elárulta a zenekarvezető, hogy azok kislemezen megjelentek ugyan, de előben az ő tudomása szerint soha nem hangzottak el, a Kistemplom tehát november 10-én két ősbemutatónak adott otthont. S hogy nem véletlenül beszélünk *lovagokról*, mi sem bizonyítja jobban,

minthogy a koncert közben a zenekar virággal köszöntötte Fekete Andreát, valamint az őt kísérő édesanyját Feketéné Kurcsinka Erzsébetet. A Bottka László, Kárpáti Attila, Kipke Tamás, Pintér Béla, Szikora József fellépésű Kistemplomos Lovagok koncertje annak a szeptember 3-án, „A szent érintése a könnyűzenében” című fellépésükkel kezdett sorozat folytatása volt, amelynek a következő időpontját Adventben december 8-ára tűzték ki. S, hogy ki lesz az exkluzív vendégünk? Bárki megtudhatja, aki velük tart...

Hagyományunk: szüntelenül újrakezdeni

Évet zár a Pannonia Sacra Katolikus Általános Iskola is. Az utolsó negyedév eseményeiről Rideg Anna tanárnő küldött nekünk tartalmas összefoglalót.

Ajól megérdemelt nyári pihenés és felüdülés után lelkesen tértünk vissza iskolánkba. Az új iskolaévet hagyományos találkozásunkkal, a makkosmáriai családos kirándulással, közös játékkal és imával kezdhettük. Jó volt ismét követni a Bibliát és gyertyát tartó első osztályosainkat, és megélni az osztályokon átívelő nagyobb közösségünket.

Idei első közös iskolamisénk rendhagyó volt. Az alsó tagozatos diákok, tanáraik és szülei számára Forgács Alajos plébános atya tartotta az évnitő misét a városmajori templomban, míg a felső tagozatos diákok az elsőáldozókkal és a tanárokkal együtt a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus nyitómiséjén vettek részt. Ezen a csodálatos világeseményen tanulóink közül 16 gyermek járult először szentáldozáshoz. Iskolánk egy közösségként volt jelen, szülők, diákok és tanárok imáikkal kísérték elsőáldozóinkat, akiket Komáromi Jánosné készített fel az ünnepi találkozásra.

Az Eucharisztikus Kongresszus színes és felemelő alkalmain többen is részt vettek. Blazsek Andrea tanárnő így számolt be erről az eseményről: „A NEK nyitómiséjére Sapszon Ferenc tanár úr hívott meg minket. Nagy örömmel fogadtuk a lehetőséget, és egy 65 fős kórusral vettünk részt az egyesített karban. Az énektelen esztendő után nagy kihívás volt a felkészülés, a próbák, a zenei szolgálat. A gyerekeket boldoggá

tette és életre szóló élmény adott számunkra. Az egyik kórustag így írta le érzéseit a mise után: Azért volt jó ott lenni és énekelni, mert ez egy kitüntetés volt számomra. Egy megtiszteltetés, ami csak egyszer volt az életben, és biztos, hogy örökre emlékezni fogok rá! A NEK hetében a spanyol mise után a népviseletbe öltözött nyolcadikos lányok a Gergely-járás népszokását mutatták be a vendégek számára.”

Szeptembertől ismét szervezhettünk családos, illetve tanulmányi kirándulásokat, nemzeti ünnepeink alkalmával már közösen tarthattuk a megemlékezéseinket. Az október hónapot a Szűzanya tiszteletének szenteltük. A hónap minden tanítási napján egy-egy osztály vállalta egy tized rózsafüzér imádkozását nemzetünkért, Egyházunkért, családjainkért, betegeinkért, illetve egyéni szándékukért. Mária anyai közbenjárását kértük a szünetben is, folytatva az imádságot - egyénileg is, tanárok és diákok lelki közösséget alkotva. Október 6-án az ötödikesek elevenítették fel az aradi vértanúk tragédiáját, a kistemplomban mutatták be megemlékező műsorukat. Az 1956-os forradalom hőseire és áldozataira emlékezve iskolánk egész diáksága kilátogatott a 301-es parcellához. A nyolcadik évfolyam készült az ünnepi előadással, méltón emlékezve hőseinkre, a hazát és a szabadságot féltőn szerető, áldozatkész forradalmárokkal. November hónapban tisztelettel és imádsággal lélekkel megemlékeztünk elhunyt szeretteinkről. A Farkasréti temetőbe látogatva, kegyeletteljes emlékezéssel iskolánkat néhány felsős diákunk képviselte.

Általunk élő a hagyomány, örömteli alkalom, amikor együtt készülünk az adventi időre, mely a Kalazanczi-nappal együtt, még sok izgalmas programot tartogat számunkra. Újrakezdhetünk, maradjunk lendületben!

A kőbe faragott kötelességteljesítés – Prohászka történetek

Treszka néni a fehérvári püspöki palotával szemben elterülő tér másik felén, gyümölcs árusításból kereste meg mindennapiját. Jó asszony volt. Olyan terebélyes asszonyság, hogy legalább 120 kilós volt. Prohászka püspök álló íróasztala mögül kinézve a térre, nem kerülte el, hogy ne vegye észre a jó Treszka nénit. Egy téli napon, amikor süvített a szél és hordta a havat, a püspök látta, hogy a kövér asszonyság rendületlenül ül posztján, mint a kőbefaragott kötelességteljesítés. Nagyon megsajnálta a viharral dacoló hóst. - *Hogy fázhat szegény* - gondolta.

Beszólította a püspökség alkalmazottját, Pistát, és leküldte Treszka nénihez egy bögre forró teával, jól megcukrozza és egy kupica kisüstön főtt pálinkával felerősítve. Pista azonnal végrehajtotta a parancsot: a püspök a szobája ablakából nézte, amint Treszka néni ünnepi fohással emelte kékre-zöldre fagyott ajkaihoz a bögrét és túlvilági gyönyörrel kortyolgatta az áldott nedűt az utolsó csöppig... Kitérte két karját, szemmel láthatólag tanúnak hívta az ég összes szentjét, hogy tudja meg mindenki: boldogság nemcsak a mennyországban van, hanem a püspök atya jóvoltából itt, Fehérvárott is, kint az utcán, a jéghideg aszfalton!

Közreadta: Fluck Dénes

Plébániánk fontos adatai:

Budapest – Városmajor Jézus Szíve Plébánia 1122 Budapest, Ignatus u. 9., **Honlap:** www.varosmajorplebania.hu
Bankszámlaszám: OTP 11712004-20037934, **Elérhetőségek:** 212-4656;06-20 8280-555, **E-mail:** vmajorplebania@hcbc.hu
Irodai ügyelet: kedden és csütörtökön: de. 10.00–12.00, du. 16.00–17.00, szerdán: du. 16.00–17.00, **Sürgősségi betegellátás:** 213-9620, **Urna ügyintézés:** kedd de. 10.00–12.00 és csütörtök de. 10.00–12.00, **Miserend:** hétköznap: 7.00, 8.00, 18.00, vasárnap: 7.30, 9.00, 11.00, 18.00, 19.30 (Diákmise: 9.00 nagytemplom, Ifjúsági mise: 19.30), **Szentségimádás:** hétfőtől szombatig 7.30–8.00, pénteken 18.30–19.30, vasárnap 17.00–18.00, **Engesztelő imaóra:** minden csütörtökön 17.15, **Rózsafüzér** minden szombaton 17.15, **Kölcsönkönyvtár** (a torony földszintjén): vasárnap 10.00–11.00.
Kérjük a híveket, hogy az egyre súlyosbodó járványhelyzet miatt telefonon, illetve e-mail-ben keressék az irodát.

Impresszum Városmajori Híradó 2021 december

Szerzők: Bodnár Patrícia, Boldvai József, Csanády Tádé, Dauner Ágoston, Dragonits Márta, Fluck Dénes, Forgács Alajos, Gelly Judit, Horváthné Domokos Rita, Jánossy Gábor, Jeney Attila, Jeney Kata, Kasza Edit, Kerekes Mónika, Komáromi Mária, Kövesdy Tamás, Krebs Zoltán, Máté Kristóf, Merzich Zsuzsa, Mihálffy Andrea, Mihálffy Imre, Miklósi Balázs, Polczér Bálint, Polgár Krisztián, Rideg Anna, Szikora József, Takács Judit, Tihanyi Krisztina, Unger Zsuzsa, Varjas Adrienn